

İLKER BAŞBUĞ'UN SAVUNMASININ TAM METNİ:

Yargıtay 16. Ceza Dairesi
"Ergenekon" davasının temyiz incelemesinin
ikinci duruşmasında

07 Ekim 2015

Bugün 7 Ekim 2015. Türkiye'nin içinde bulunduğu durum nedir?

PKK terör örgütünün eylemleri, Suroç saldırısından hemen sonra beklenmedik şekilde başladı. Daha önce yaşanmamış seviyede devam ediyor. Her gün şehitler veriyoruz. Yüreğimizin yanıyor. Şehit haberlerini takip bile edemiyoruz.

Güneydoğudaki bazı yerleşim yerlerine ilişkin medyaya yansıyan görüntüler vahim ve endişe verici.

Suriye hududunda Türk uçakları ile Rus uçakları burun buruna geliyor.

Türkiye bu halde iken, bu gün ben neden Yargıtay'dayım?

Türkiye ve bizler acaba enerjimizi yanlış yerlerde mi harcıyoruz?

Burada ne yapacağım, ne konuşacağım?

Özel Yetkili Mahkemelerde başlayan ve sonuçlanan bazı davaların, yerel mahkemelerde yeniden yargılanmaları sürüyor. Bazı davalar ise Yargıtay'da temyiz aşamasında.

Bu sürece olağan bir süreç olarak bakabilir miyiz?

Rutin bir yargılama süreci içinde olduğumuzu kabul edebilir miyiz?

Elbette ki, hayır.

Neden?

Bu davaların iddianamelerini hangi savcılar hazırladı?

Görevlerinden uzaklaştırılan, suç örgütleri ile ilişkili oldukları ileri sürülen, kimi şanda tutuklu olan, kimi de yurtdışına kaçan savcılar bu iddianameleri hazırladılar.

İddianameleri hazırlayan bu savcılar kimdir?

145 Osmanlı yöneticisi yargılanmak üzere Malta'ya gönderildi. Soruşturmayı yürüten İngiltere Kraliyet Başsavcılığı; 29 Temmuz 1921 tarihinde, Malta'ya gönderilen Türklerin "eldeki kanıtlarla" yargılanıp cezalandırılmayacağına karar verdi.

Üzülerek söylüyorum; bu iddianameleri hazırlayan kendi ülkemizdeki bu savcılar, bir düşman ülkenin savcısı kadar bile adil olamadılar.

Özel Yetkili Mahkemeler ise bu kararlara imza atan mahkemelerdir.

Bu mahkemeler AYM'nin ihlal kararlarının üzerine alalecele kapatılan mahkemelerdir.

Bu mahkemeler neden kapatıldı?

Görevleri bittiği için mi? Yoksa işledikleri hukuk cinayetleri ayyuka çıktığı için mi?

Bu mahkemelerin hâkimlerine ne oldu?

Bazıları görevlerinden uzaklaştırıldı, bazıları suç örgütü içine sokuldu, bazıları da tutuklandı.

Bu savcıların ve hâkimlerin aldıkları kararların hukuk değeri taşıdığını söyleyebilir miyiz?

Bu iddianameler ve kararlar üzerinden hareket ederek, davaların yeniden yargılanmasını veya temyizini yapmak ne kadar adil ve doğru bir durumdur?

Türkiye ve 16. Ceza Dairesi olarak sizler bir ilkle karşı karşıyasınız. Böyle bir durum Türkiye’de daha önce yaşanmadı.

Bu duruma olağan ve rutin olarak bakılması mümkün müdür? Hayır. O zaman biz burada ne konuşacağız?

16. Ceza Dairesi olarak, bir ilkle ve aynı zamanda tarihi sorumluluklarla karşı karşıyasınız.

Sizlerin; bu tarihi sorumluluktan başarı ile çıkacağınıza ilişkin inancımı korumak istiyorum.

- Yaşanılan bu sürecin olağanüstü olduğuna dair diğer bir soruya da değinmeden geçemeyeceğim.

2011 yılı başlarında, bir savcı hazırladığı iddianame ile bizim müebbet hapisle cezalandırılmamızı talep etti. 13. Ağır Ceza Mahkemesi de bu talep çerçevesinde bize bu cezayı verdi. Dün, burada, verilen cezalar tekrar okundu.

Neredeyse daha dört yıl geçmeden; bu sefer aynı adliyedeki bir Cumhuriyet Savcısı; aynı konuya 25 Aralık İddianamesinde yer verdi. Bu bölümü burada okumak istiyorum:

“2007 yılında Ümraniye’de bir gecekondu bulunan el bombalarından yola çıkılarak hazırlanan Ergenekon terör örgütü dosyası o kadar genişletilmişti ki, cemaat muhalifi olan herkes bir şekilde bu örgütün üyesi olmakla karşı karşıya kalıyordu. 14 Nisan 2009 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti’nin 26. Genel Kurmay Başkanı olan İlker Başbuğ kamuoyuna bir açıklama yapmıştır. Bu açıklamada ‘Bazı Cemaatler, kendilerini demokratik alanın bir oyuncusu olarak takdim etmektedirler. Hedeflerine ulaşmada, kendilerine büyük engel olarak TSK’yı görmektedirler. Bu yapılara karşı, hukuk devleti kapsamında TSK’nın tepkisiz ve etkisiz kalacağını düşünmek ise büyük bir yanılıdır.’ İlker Başbuğ bu açıklamayı yapmakla cemaatin hedefine girmiştir. Artık kurtuluşu yoktur. Kum saati dönmeye başlamıştır. Pensilvanya’da kalemi kırılmıştır. Süreç işlemeye başlar. Bir şekilde müritler onun icabına bakacaklardır. Tarihi fırsatlar gözetilir. Bir yandan da orduya yerleşilmektedir. İlker Başbuğ’un bu açıklaması orduda cemaate rahat verilmeyeceğinin işaretleridir ve bu engel bir şekilde aşılmalıdır. Paralel cuntanın yargı ayağı faaliyete geçer ve sudan bir sebeple internet andıcı davası adı altında genel kurmay başkanlığı yapmış bir kişi Terör örgütü yöneticiliğinden ve hükümeti düşürmeye teşebbüs suçundan TCK 314/1 ve 312/1 maddeleri gereğince 06/01/2012 tarihinde tutuklanır. Konu hükümet aleyhine kara propaganda yapıldığı iddia edilen internet sitelerinin kurulması-

na İlker Başbuğ'un önderlik ettiği hususudur. Bu gün Fetö terör örgütü liderinin güdümündeki internet sitelerinin devlet başkanını, hükümet üyelerini, yargı mensuplarının alenen tehdit etmeleri ve bunu basın özgürlüğü adına yapmaları, nereden nereye geldiğimizizin göstergesidir. İlk pervasızlık buradan başlamıştır. Artık cemaat yargı yoluyla her türlü hukuksuzluğu yapabileceğini görmüştür. Özel yetkili mahkemelerdeki hakim ve savcılar yoluyla dilediği kişiyi infaz edebileceğini anlamıştır.

Cemaatin karşısında yer almak neredeyse imkansız gibi idi. Güç sarhoşu olan cemaat ilk büyük infazını İlker Başbuğu tutuklayarak yapmıştır. Toplumun nabzı ölçülmüş, sol kesimler hariç yeterli tepki yoktur, hatta sağ kesimlerden hükümete karşı bir oluşum içerisinde olan bir ordu ve komutanı şeklinde bir suçlama gündeme getirildiği için destek görmüştür. Cemaat süreci iyi okumuştur. Kendi lehine değerlendirmiştir.”

Şimdi, bugün biz burada ne söyleyeceğiz, ne yapacağız?

Aslında, bu sözlerden sonra benim konuşmamı sonlandırmam, başka söz söylememem lazım. İşte burada çok düşündüm. Nasıl hareket etmeliyim?

Ben, Türkiye'nin 26. Genelkurmay Başkanıyım. Emekli olmuş olsam da bazı sorumlulukları hala taşımaktayım.

Birinci sorumluluğum; bu süreçte hayatlarını kaybedenlere yani bu davaların şehitlerine karşıdır.

İkinci sorumluluğum; bu davalar süresince özellikle Beşiktaş Adliyesinde ifade verirken, kendilerini kendi topraklarımızda, yani Türk topraklarında; “yabancı bir ordunun askeri gibi” hisseden, bu acıyı yaşayan, arkadaşlarıma karşıdır. Bu acıyı kimse unutturamaz. 11 Şubat 2011 günü Silivri'de Balyoz Davası duruşması sonunda yaşatılan acıyı da kimse hafızalarımızdan silemez.

Üçüncü sorumluluğum; tarihe karşıdır. Belki bugün Türkiye'nin ve Türk Milletinin bu davalar karşısında yorulduğunu söylesek, pek yanlış olmaz.

Ama, ileride mutlaka birileri bu dönemin tarihini sebep ve sonuç ilişkilerine dayanarak yazacaklardır. İşte onlara yardımcı olmayı da bir görev olarak kabul ediyorum.

Dördüncü sorumluluğum ise; TSK'ne karşı yapılan bu komploların planlayıcı ve icracılarının yakalanıp, ortaya çıkarılıp, adil şekilde yargılanmalarını sağlamaktır. Bu olmadan, bu davalar, bu süreç bitmez. Bu nedenle, olayların büyük bir kısmını bire bir yaşayan birisi olarak bu komplolara ilişkin değerlendirmelerimi sizlerle paylaşmak mecburiyetindeyim.

Sayın Başkan, Sayın Üyeler; vereceğiniz hüküm sadece “usul” ile sınırlı olursa bu çok yetersiz bir sonuç olur. Sadece “usul” ve “esas”la yetinilirse, bize göre yine yetersiz olur.

Bizim düşüncemiz, vereceğiniz hüküm bir üçüncü boyutu da içermelidir. O boyutta; komplolara ilişkin ortaya konulan hususların suç duyurusuna dönüştürülmesine yönelik olarak, Yüce Mahkemenizin yönlendirici bir rol oynamasıdır.

Bütün bu değerlendirmeler ışığında, bugün burada taşıdığım sorumluluklar çerçevesinde konuşmamın uygun olduğunu düşündüm.

Burada söyleyeceklerim asla savunma amaçlı değildir ve o şekilde de algılanmamalıdır.

Sözlerim; daha önce ifade ettiğim gibi tarihe not düşmeye ve kumpasları planlayan ve uygulayanlar hakkında suç duyurusunda bulunmaya yöneliktir.

Konuşmama şu soru ve soruya verilecek cevap ile devam etmek istiyorum:

NEDEN TSK HEDEF ALINMIŞTIR?

26 Ağustos 2006 günü Kara Kuvvetleri Komutanı oldum. Yapılan devir ve teslim töreninde, kendimi şu sözleri söylemeye mecbur hissetmişim:

“Her zaman olduğu gibi, Türkiye üzerinde dış ve iç kaynaklı radikal değişim projelerinin bulunduğunu görmekteyiz. Bu kesimler projelerinin önündeki en önemli engel olarak Türk Silahlı Kuvvetleri’ni görüyorlar. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin siyasete müdahale ettiğini ifade ederek, Silahlı Kuvvetleri’nin özellikle milli güvenlik açısından anayasal düzenin üç temel niteliği olan ulus devlet, üniter devlet ve laik devlete karşı yapılan saldırılara karşı kayıtsız kalmasını istiyorlar.”

Bu sözlerim neye dayanıyordu?

Anayasanın 5. Maddesine dayanmaktadır. Bu madde Devletin temel amaç ve görevlerini tanımlamaktadır. Bu madde de, çok bilinen ve üzerinde durulan bir madde değildir.

TSK Devletin anayasal bir kurumudur. Dolayısıyla bu maddede yer alan hususlar TSK’ni de ilgilendirmektedir.

Devletin korunması gereken temel amaç ve görevleri başında neler bulunmaktadır?

Türk Milletinin bağımsızlığını,

Türk Milletinin bütünlüğünü,

Ülkenin bölünmezliğini,

Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak ve

Kişilerin refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak.

Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları, Devletin temel amaç ve görevlerini yerine getirmek üzere, Cumhuriyetin kuruluş felsefesinin ana eksenini ulus devlete dayandırmışlardır:

Ulus devlette; sınırları çizilen bir toprak parçası vardır. Devlet, bu coğrafya üzerinde egemenlik hakkına sahiptir. Aslında, egemenlik kayıtsız şartsız millete aittir.

Ulus devlet ırk, din ve mezhep temeline dayanmaz.

Ulus devlette anayasal vatandaşlık vardır.

Ulus devlette, vatandaşlar ortak değerlere ve ideallere sahiptir.

ABD dünyanın en güçlü ulus devletidir. Aslında ulus devlet yapısı, ABD’ni dünyanın en güçlü devleti yapmıştır.

Türkiye’nin ulus devlet yapısına yönelik, Cumhuriyetin ilk günlerinden beri iki tehdit olmuştur. Bunlar; etnik milliyetçilik ve laiklik karşıtı hareketlerdir. Her zamanda, bu iki tehdit dışarıdan destek görmüştür.

Kürt etnik milliyetçiliği ne zaman başladı ve ne sonuçlar doğurdu, bunların ilk önce doğru anlaşılması gerekir.

Osmanlı İmparatorluğunda; Türkiye, Irak ve Suriye’de yaşayan Kürtler, Osmanlının hükümranlılığı altında, Osmanlı topraklarında yaşıyorlardı.

Kürt etnik milliyetçiliği, Osmanlı Kürtlerinin 20. Yüzyılın başında, kendi iradeleri dışında, büyük devletlerin uyguladığı Ortadoğu politikası neticesinde, üç devlet arasında, yani Türkiye, Irak ve Suriye’nin bölünmesiyle ortaya çıkmıştır.

Bu yapılanma, Türkiye açısından bir iç ve dış güvensizlik ortamı yaratmıştır.

Irak ve Suriye’de günümüzde yaşanmakta olan gelişmeler, Kürtleri artık o bölge siyasetinin yarı-devletleşmiş veya kilit aktörü haline getirmiştir.

Bu gelişmeleri, kendi milli güvenliği açısından, iç ve dış güvensizlik sorunu olarak gören, Türkiye’nin olası Kürt devleti veya devletlerini engellemeye çalışması doğru anlaşılmalı ve doğru okunmalıdır. Bu konudaki Türkiye’nin endişeleri dikkate alınmalıdır.

Olası Kürt devleti veya devletleri ile birleşmeyi bu gelişmelere bir çözüm olarak düşünenler ise, böyle birleşmelerin diğer bölge devletleriyle, Irak ve Suriye gibi devletlerle savaşma riskini doğurabileceğini ve Türkiye’nin siyasi yapısının da, federal yapıya geçmeye zorlayacağını böyle bir sonucun ise Türkiye’yi daha da fazla zayıf kılacağını görmezlikten gelmektedirler.

Türkiye, 1984 yılından beri PKK terör örgütü ile mücadele etmektedir.

TSK yürütülen bu mücadeleyi şu stratejiye dayandırdı:

Terörle mücadele devlete ait bir görevdir. Bu mücadele devlet tarafından topyekun şekilde, milli gücün bütün unsurları kullanılarak, koordineli ve etkin şekilde yürütülmelidir.

Başta ABD olmak üzere uluslararası güç özellikle Irak’taki gelişmeleri de dikkate alarak, Türkiye’ye PKK terör örgütünün etkisizleştirilmesi için “siyasi çözüm”ün uygun olacağını ifade ediyorlar.

TSK ise yaşanan sorunu hiçbir zaman “siyasi sorun” olarak görmedi. Sorun, “terör sorunu” idi.

“Siyasi Çözüm”ün önündeki temel engel, elbette TSK idi.

Zaten bu önemli noktayı; örgütün lideri şu sözleri ile ortaya koymuş idi:

“Ben Türk Ordusunu yenemem, Türk Ordusu çok güçlü. Türk Ordusunu yenemesem de öyle bir yüksek fatura çıkartırım ki, belirli bir konjonktür gelir, masaya oturmaya mecbur bırakırım.

Hiçbir demokratik yoldan işbaşına gelmiş iktidar benimle masaya oturamaz. Bunu başta asker engeller.”

O zaman, TSK halkının gözünde itibarsızlaştırılmalı ve sesi kesilmeliydi.

Peki, “siyasi çözüm” ile istenilenler nedir?

PKK, ulus devlete karşıdır. KCK sözleşmesinin önsözünde şöyle yazılmıştır:

“Ulus devlet sistemi 20. yüzyılın sonlarına doğru toplumsal gelişmenin, demokrasi ve özgürlüklerin önünde en ciddi engel durumuna gelmiştir. Çıkış yolu; Demokratik Konfederatif Sistem’dir.”

Bu nedenle, PKK’nın Türkiye’den istediklerinin başında; yapılacak bir anayasal reform ile “Kürt kimliği”nin anayasal olarak tanınması gelmektedir. Başlangıçta bu istek bazılarında çok doğal olarak gelebilir. Ancak, basit gibi görülen isteğin altında, esasen Türkiye’nin “iki milletli” bir devlete dönüştürülmesi yatmaktadır. Yani, ayrılıkçı Kürtlerin ayrı bir millet olma iddiasıdır, asıl gerçekleştirilmek istenilen. Biliniz ki, ayrı bir millet olma iddiasını, ayrı bir siyasal egemenliğe sahip olma iddiası takip eder.

Başımızı kuma gömmeyelim, bugün Türkiye’nin karşı karşıya kaldığı büyük sorunun arkasında; temelde iki ayrı millet olma iddiası ve davası yatmaktadır.

Ayrı millet olma iddiası ayrılıkçı düşüncenin tepe noktasına ulaştığını göstermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran ebedi başkomutanımız Mustafa Kemal Atatürk ise çözümü; Türk Milletini şöyle tanımlayarak ortaya koymuştur:

“Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran, Türkiye halkına Türk milleti, denir.”

Peki, PKK siyasi çözüm kapsamında başka ne istemektedir?

Uluslararası Kriz Grubu Türkiye Direktörü 1 Aralık 2014 günü bir gazetede çıkan röportajında bu soruyu şöyle cevaplandırıyor:

“Kandildekiler bağımsız Kürdistan fikrinden vazgeçme konusunda çok daha az hevesliler. Gelecekte, Türkiye’nin güneydoğusunu kendilerinin yöneteceğine dair bir düşünceleri olduğunu anlıyorsunuz. Evet, bu demokratik özerklik bir anlamda.”

Bazıları ise, demokratik özerklik yerine AB’nin “Yerel Yönetimler Şartı”nın uygulanmasını istediklerini ileri sürmektedirler.

Avrupa Birliği’nin ileri sürdüğü “Yerel Yönetimler Şartı”nın Demokratik özerklik ile hiçbir benzerliği yoktur.

Demokratik özerklik, Irak’ın kuzeyinde olduğu gibi yasama, yürütme ve yargı erklerine sahip bir federe devlet statüsüdür.

Bu statü, Anayasanın üniter devlet yapısına aykırıdır.

Bu konuda, şunu da hatırlatmakta yarar var;

Egemenliğin, örneğin özerklik uygulanmasının, bölgesel bir grupla paylaşılması kararını, o bölgesel grup kendi başına veremez. Çünkü, böyle bir karar ülkede yaşayan bütün vatandaşları etkileyecektir. Bu nedenle, bu şekildeki kararlar, ancak o ülkenin bütün vatandaşlarını temsil eden ve olağanüstü durumlarda, ancak “Kurucu Meclis” ler tarafından verilebilir. Boşa hayallere kapılmayın.

Türkiye’den istenilenler bunlar ise; elbette buna hep karşı olduk, olmaya da devam edeceğiz. Bu nedenle hedef alınacaksa, hedef alınmaya her zaman hazırдық ve hazır olmaya da devam edeceğiz. Bedeli ne olursa olsun.

Laiklik konusuna, daha doğrusu laiklik karşıtı hareketlere gelince:

Bugün Türkiye’yi bulunduğu bölgede farklı ve güçlü konuma getiren, laik ve demokratik bir ülke olmasıdır.

Buna rağmen bazıları ilk günden beri laikliği din karşıtı olarak topluma anlatmaya çalışmış ve TSK’ni de hep din karşıtı olarak göstermeye gayret etmiştir.

TSK bugüne kadar hiçbir zaman din karşıtı olmamıştır, sadece; Anayasanın 24. maddesinde yer aldığı şekilde, “siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfus sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularının yahut dince kutsal sayılan şeylerin istismar edilmesine, kötüye kullanılmasına” karşıdır.

2002 yılında ABD’de iktidara gelen yeni muhafazakar (neo-con’lar) Ortadoğu’nun şekillendirilmesi için “İlimli İslam” düşüncesini ortaya koydular.

Onlara göre; İlimli İslam altında, bir İslam ülkesinde, yasaların tümü dini kurallara dayandırılmayacak, ancak toplumun talebi doğrultusunda bazı yasaların dini esaslara dayandırılması mümkün olabilecektir. Türkiye’de, İlimli İslam için bir model ülke olabilirdi.

Mart 2004’de Gnkur. II. Başkanı olarak resmi bir gezi nedeniyle bulunduğum ABD’de bana “İlimli İslam” hakkında ne düşündüğüm soruldu. Verdiğim cevap şöyle idi:

“Türkiye’nin model olma gibi bir iddiası yoktur. İlimli İslam devleti modeli gibi kavramlar ortaya atılıyor. Hem laik hem İlimli İslam devleti bir arada olmaz. Ya biri, ya diğeri olur. Türkiye, laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devletidir. Bu özellikleri benimsemek isteyen varsa, sorun yok.”

Böylece, belki de bu konuya açık şekilde cevap veren, ilk Türk yetkilisi olmuşum.

Neo-con’ların düşüncesine Türkiye’de karşı çıkacak ana güç elbette TSK olacaktır. TSK’nın etkisizleştirilmesi elbette bu açıdan da yararlı sonuçlar doğuracaktır.

Daha sonra Obama yönetimi esnasında, İlimli İslam düşüncesi terk edildi.

Fethullah Gülen’e gelince, özellikle ABD’nde kalmasına yardımcı olan isimlere bakılırsa, O; neo-conlar tarafından İlimli İslam konseptinin uygulanmasında kullanılabilecek bir kişi olarak değerlendirilmiş olabilir.

Sosyal devlet olgusunun zayıflaması, yeni kimlik ve aidiyet arayışları, ekonomik beklentiler, toplumları ister istemez yeni dayanışma arayışlarına, cemaatleşmeye itmiştir. Ancak, Gülen Cemaatinin bu beklentilerin üstünde hedefleri olduğu çeşitli istihbarat raporlarında yer almaktaydı.

Başlangıçta bir noktaya açıklık getirmek isterim. Cemaat deyince, bir camiayı toptan ve baştan suçlu ilan etmek doğru değildir. Sözlerimiz; TSK'ne karşı yapılan komplolarda planlayıcı ve icracı olarak rol alanlara ve yapılanlara destek veren cemaat mensuplarına yöneliktir.

Kara Kuvvetleri Komutanlığı dönemimde, bana çeşitli kanallardan iletilen bazı “duyumlar” özellikle Gülen Cemaatinin TSK içinde kadrolaşmaya çalıştığı ve TSK'nin sahip olduğu “milli ordu” niteliğine zarar verecek faaliyetler içinde olduğunu gösteriyordu. Bu kapsamda, TSK personeli arasındaki mezhep farklılıklarının kullanılmaya çalışılması en rahatsız edici konuların başında gelmekteydi.

Bu konulardaki rahatsızlığımı; Gnkur. Bşk.lığı Devir Teslim Toplantısında yaptığım konuşmada açıkça ifade ettim:

“Giderek güçlenen bazı cemaatler, ekonomiyi yönlendirmeye, sosyo-politik yaşamı biçimlendirmeye, dine bağlı bir yaşam tarzı olarak sosyal kimliklerini ortaya koymaya çalışmaktadır.”

Cemaatle ilgili esas ses getiren konuşmayı ise, 14 Nisan 2009'da yapmıştım. Bu konuşmada Cemaat konusuna şöyle değinmişim:

“Modern organizasyon özgürleşmeye dayalıdır. Sivil örgütler giriş ve çıkışın özgür iradeye bağlı olduğu, gönüllülük temelinde işleyen açık örgütlerdir. Dinsel cemaatler ise kapalı ve içe dönüktür. Cemaate giriş ve çıkış çok farklı dinamiklere bağlıdır. Bu koşullar altında, dinsel cemaatlerin, hele çıkar çerçevesinde örgütlenmişse, sivil toplum hareketi olduğunu öne sürmek çok güçtür.

Buna rağmen, bugünde bazı din eksenli cemaatler, kendilerini demokratik alanın bir oyuncusu olarak takdim etmektedir.

Bu tip cemaatler, hedeflerine ulaşmada kendileri için en büyük engel olarak TSK'ni görmektedir. Bunun içinde her fırsattan istifade ederek, destekleyicilerinin de yardımıyla, TSK aleyhine faaliyette bulunmaktadır. Bu yapılanlara karşı, hukuk devleti kapsamında, TSK'nin tepkisiz ve etkisiz kalacağını düşünmek ise büyük yanılıdır.”

Görüleceği gibi; laiklik karşıtı hareketlerin ve Gülen Cemaatinin hedeflerine ulaşması için en büyük engel TSK idi. O zaman TSK halkın gözünde itibarsızlaştırılmalı ve sesi kesilmeliydi, karşıt kadrolar tasfiye edilmeliydi. İşte yaşananlarda budur.

-Sivil-asker ilişkisi, yasalarla çizilen sınırlar içerisinde, karşılıklı samimiyete, güven ve itimada ve askerlik mesleğinin profesyonel niteliğine saygı gösterilmesine dayandırılmalıdır.

Genelkurmay Başkanı, Silahlı Kuvvetlerin Komutanıdır. Güvenlik ihtiyaçlarını, muhtemel hareket tarzlarını tespit ederek, ilgili makamlara iletir. Yetkili makamlar tarafından alınan kararları icra eder.

Gerekli gördüğü hallerde de, Silahlı Kuvvetlerin görüşlerini de kamuoyu ile paylaşır.

Asıl sorun; Silahlı Kuvvetler adına, ordunun görüşlerini gerekli hallerde kamuoyu ile paylaşıp, paylaşamayacağından oluşuyor.

Kimilerine göre; bu siyasete müdahaledir, yanlıştır.

Başta AB olmak üzere, Türkiye'ye tavsiye edilen reformların başında, "Ordunun sesinin kısılması" da yer almakta idi.

Güvenlik konuları içerisinde, yetki ve sorumluluklarının içinde kalarak, konuşmalarınızda suç unsuru oluşturacak hususlar olmadıkça, Ordunun adına; gerek duyulan hallerde Genelkurmay Başkanı'nın bir görüş bildirmesinden doğal bir şey olamaz.

Demokrasinin beşiği olan ülkelerde, ABD'de, İngiltere'de bu konuda yaşanan çok sayıda örnek vardır.

Siyasi otorite, konuşmadan memnun olmazsa elbette, ilgili kişiyi görevden alabilir.

O zaman neden Ordunun adına, Genelkurmay Başkanı'nın konuşmasından çekinilmektedir. Cevap basittir. Halkın orduya duyduğu güvenin çok yüksek olmasından dolayı, gerekli görülen durumlarda, TSK'nin görüşlerini kamuoyu ile paylaşmasından rahatsızlık duyulmaktadır.

O halde, ordunun sesi kısılmalıdır. Yapılan budur, büyük ölçüde de başarı sağlanmıştır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin "milli ordu" oluşu, Türk Ordusunun en güçlü yanını oluşturur.

Türk Ordusu, gücünün kaynağını silahtan değil, ulusunun güven ve sevgisinden, halkının yüreğinden alır.

Milli orduda, milletimizin bütün bireyleri, etnik, dini ve mezhepsel hiçbir fark gözetilmeksizin çok değerlidir.

Ayrıca, milli orduda yükselmeler sadece ve sadece "liyakat" esasına dayandırılır. Diğer konular hiçbir zaman yükselmede etken olamaz.

Milli Ordunun bu niteliklerinden, özellikle liyakatın yükselmelerde tek kriter olmasından rahatsız olanlar olmuştur. O halde, ordunun sesi kesilmelidir.

-ABD, 2003 yılında icra edilecek Irak'ı Kurtarma Harekatı için Türkiye'de bir cephe açılmasını istedi. Ancak, bilindiği gibi bu konuya ilişkin Hükümet tezkeresi TBMM'de yeterli kabul oyu alamadı. Yapılan etkin propagandanın da etkisiyle, tezkerenin geçmemesinin sorumluluğu TSK'nin üzerine yıkıldı. Bu olay belki de bardağı taşıran son damla oldu, TSK cezalandırılmalıydı.

Derin devlet konusu, Türk siyasi hayatında, siyasetçiler tarafından sık sık kullanılan bir kavramdır. Eğer, buradan kastedilen "Ergenekon" davasında olduğu gibi bir "gizli" yapı ise; 50 yıl devletteki fiili hizmetim esnasında özellikle de devletin en üst düzeylerinde süren görevlerim sırasında böyle bir yapılanmanın varlığına şahit olmadım.

Her ülkenin, anayasa ve yasalarla çizilmiş yasal yapılanmaları mevcuttur. Güvenlik konuları açısından da; görevde bulunduğum sürece; Türkiye'de yürütülen güvenlik politikalarının tes-

pitinde ve uygulanmasında Genelkurmay Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı ve MİT Müsteşarlığının önemli rolü bulunmaktaydı. Bu üç kurumun ortak aklının bir sonucu olarak, Başbakanlığa sunulan güvenlik politikalarına ilişkin tekliflerinde, genel de kabul gördüğü de bir gerçektir. Ancak, bu hiçbir zaman; güvenlik politikalarının tespiti ve uygulamasından sorumlu olan Bakanlar Kurulunun yetki ve sorumluluklarının kısıtlandığı anlamına alınmaz.

ABD’de de aynı yapılanma söz konusudur. Pentagon, Dışişleri Bakanlığı ve CIA bu yapılanmanın temel taşlarını oluşturur. Ama, son söz Başkan’a aittir. Türkiye içinde aynı durum geçerlidir. Başbakan’ın siyasi yetkisi ve sorumluluğu tartışılmaz. Eğer, burada bazı yanlışlıklar olmuş ise de, herhalde sorumluluk siyasi otoritede aranmalıdır.

Burada esas önemli olan husus, Türkiye’nin güvenliğini ilgilendiren konularda, devletin hafızasını ve gücünü temsil eden, ortak aklın, yani Genelkurmay Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı ve MİT Müsteşarlığı’nın görüşlerinin ne kadar alındığı ve ne kadar da dinlendiği noktasıdır.

2015 yılında, Türkiye’nin güvenlik sorunları açısından bir kaosa, kötü bir sarmalın içine girdiği ortadadır. Acaba, bu güvenlik sarmalına girilmesinde, “ortak aklın” yeterince kullanılmamış olması ve Ordunun sesinin kısılması ana nedenler midir?

Netice olarak;

Neticede, Ulus Devlet, üniter devlet ve laik devlet yapısından rahatsızlık duyanlar; İlimli İslam projesini hayata geçirmek isteyenler; 2003’deki 1 Mart Tezkeresinin bedelini TSK’lerine ödetmek isteyenler, TSK’nin “Milli Ordu” oluşundan rahatsız olanlar ve PKK terör sorununa “siyasi çözüm” arayanlar için engel TSK idi. O halde, TSK halkının gözünde itibarsızlaştırılmalı ve sesi kesilmeliydi, karşıt kadrolar tasfiye edilmeliydi.

ŞİMDİ TSK’NE KARŞI OYNANAN BU OYUNUN ARKASINDA KİMLER BULUNMAKTADIR SORUSUNA CEVAP VERMEYE ÇALIŞACAĞIM:

2001 yılının başında ABD’nde George W. Bush Başkan oldu. Onun dönemi, İlimli İslam Projesine inanan ve uygulamaya çalışan ABD’ndeki Yeni Muhafazakârlar(neo-con)ın dönemi olarak ortaya çıkacaktı. Ayrıca, daha önceki Başkan B.Clinton döneminden itibaren de ABD’nde, Irak’a askeri müdahale planları üzerinde çalışmalara başlanılmıştı.

2002 yılı Kasım ayı seçimlerinden kısa bir süre sonra, 15 Kasım 2002’de Ankara’daki ABD Büyükelçisi Washington’a şöyle bir telgraf göndermişti.

“Türkiye’de ordu, bürokrasi ve yargıdan bir derin devlet vardır. Derin devletin merkezinde de Ordu bulunmaktadır. Derin devlet, ABD’nin de desteklediği reformların önündeki en büyük engeldir.”

Bush yönetimi; Türk Ordusunu, derin devlet olarak görmekteydi. Bu derin devlet; Ortadoğu’nun yeniden şekillendirilmesine, İlimli İslam konseptinin uygulanmasına, Türkiye’deki terör sorununun “siyasi çözüm” ile çözülmesine engeldi. 1 Mart 2003’de tezkerenin geçmesinin sorumluluğu da TSK’ne yıkılınca, bu yönetimin TSK’ne karşı yapılanlara sıcak bak-

tığı, devlete ait bazı kurumların ve kurumlardaki bazı kişilerin bu oyunda rol aldıkları veya destek verdikleri ifade edilebilir.

Obama yönetimine ise farklı bakılmalıdır.

Obama Yönetimi ise, başlangıçta bu soruna taraf olmaktan kaçınmış, ancak TSK'nin aşırı boyutlarda yıpratıldığını görünce, bu konuya ilişkin rahatsızlıkları açıkça seslendirmeye başlamıştır.

Cemaatin ise işlenen hukuk cinayetlerinin faili olduğu anlaşılmaktadır. Bu cinayeti yargı ve emniyet içine yerleştirdikleri kadroları vasıtasıyla işlemiştir.

Siyasi iktidar ise, “Ne istediler de vermedik” ve “aldatıldık” ifadeleri ile bu süreçte Cemaate gerekli desteği verdiklerini, zaten kendi sözleriyle açıkça belirtmiştir.

Bu konudaki rahatsızlığımızı her platformda ilgililerin dikkatine sunduk. Yapılanların arkasında Cemaate bağlı polislerin ve yargı mensuplarının olduğunu söyledik.

MİT Müsteşarlığından, konuya ilişkin istihbarat talebinde bulunduk.

Ama maalesef bu konularda ilerleme sağlayamadık. Hatta bir keresinde “bugün bize, yarın size olacak” da dedim.

Bugün, o gün söylediklerimizin ne kadar doğru ve gerçeklerin ne olduğu bütün çıplaklığı ile ortaya çıktı.

O günlerde sesimize kulak verilseydi, belki onca acıların yaşanması engellenebilirdi.

Konuşmalarım ve yaptıklarım ile Cemaati rahatsız ettiğim, Cemaat tarafından da hedefe alındığım bir gerçektir.

Daha sonra yaşadıklarım; yaptıklarımın hiçbir zaman pişmanlık duymama neden olmadı. Çünkü yaptığım hukuk içerisinde kalarak görevimi yerine getirmeye çalışmamdan başka bir şey değildi.

Sadece, laik devlet yapısını ve TSK'nın “milli ordu” niteliğini korumaya ve savunmaya çalıştım.

Gazeteci ve yazar Kadri Gürsel'de 10 Ağustos 2012 günü bu konuya ilişkin şu değerlendirmeyi yapmıştı:

“İktidarla kavga etmek yerine, Cemaati iktidardan ayırıştırarak Cemaati hedef gösterdi ve iktidarı yanına çekmeye çalıştı. İlgili hedef alınan kitle tarafından strateji doğru bir şekilde okundu.

Sonra hatırlayacaksınız ‘Cemaat ve AKP’yi Bitirme Planı’ ortaya çıktı.”

ŞİMDİ ANA KONUYA GELİYORUM, TSK'NE YARGI YOLUYLA KURULAN KOMPLONUN TARİHSEL GELİŞİMİ NASIL OLDU?

Özellikle, yaşanan olaylar ile zamanlar arasındaki ilişkiye dikkat edilmesinin önemli olduğunu söylemeliyim. Çünkü tarihler hiçbir zaman yalan söylemez.

2005'deki Şemdinli soruşturması ile istenilen amaçlara ulaşamadı. Soruşturmanın hedefinde dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı bulunmaktaydı. 2006 yılındaki Sauna ve Atabeyler davaları ile ilk uygulamalar gerçekleşti. Bu iki dava, emekli ve muvazzaf askeri personelin adli mahkemelerde yargılanmasına ilişkin yakın tarihteki ilk örneklerdir. Davaların içinde “suikast” iddiaları yer almaktaydı. Bu davalarda yargılanan sanıklara ne oldu? Yıllar sonra suikast iddialarından beraat ettiler.

TSK'ne asıl komplo ise “Ergenekon Davası” ile kuruldu.

Ergenekon, Türkler için bir destanın, efsanenin adıdır. Bu kelimenin, bir davaya isim olarak verilmesi de anlamlıdır. Ayrıca üzerinde durulmaya değer.

Türkiye “Ergenekon” adını 1997’de, ilk kez “derin devlet” anlamında bir televizyon programında ve daha sonrada bu program metinlerinden yapılan “Ergenekon” kitabıyla duydu.

Daha sonra bu konu pek gündeme gelmedi.

Türkiye, 2000 yılının sonlarına doğru ciddi bir ekonomik krizin içine girmişti. Krizin ana nedeni, likidite sıkışıklığı idi.

19 Şubat 2001 günü gerçekleşen Milli Güvenlik Kurulu toplantısı beklenmedik boyutta siyasi bir kriz ile sonuçlanmış, iki gün sonra da ekonomik kriz tepe noktasına ulaşmıştı.

Bütün bu yaşananlar olurken, arkasında uluslar arası gücün bulunduğu Tuncay Güney isimli şahıs, İstanbul emniyetinde ifade verdi. Bu kişinin ifadeleri “Ergenekon” soruşturmasının başlamasına neden oldu. Ancak, nedense bu kişi “Ergenekon” davasının ne soruşturma, ne de kovuşturma safhasında ifade vermeye çağrılmadı.

30 Nisan 2001’de bir kişinin yazdığı köşe yazısı bir gazetede yer aldı. Yazıda “Ergenekon Örgütü”nden söz ediliyordu.

Yazara göre bu örgütün amaçları arasında:

“Bilgisayar korsanları kullanılarak hassas bilgilerin toplanması”, “etkin faaliyetler ile kaynak ve para akışının kontrol altına alınması” yer alıyordu.

Türkiye'nin tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşadığı bu süreçte, bu konuların öne çıkarılması ilginç idi.

Uluslar arası düzeni kontrol etmeye ve yönlendirmeye çalışan, uluslar arası kuruluş ve kişilerin kullandıkları en etkili iki silahta; kişilere ilişkin gizli ve yasal olmayan yollarla elde edilen biyografik istihbarat ile dünya çapındaki kaynak ve para akışının kontrol edilmesidir. Kişilere ilişkin özel bilgiler, şantaj olaylarında kullanılan en etkin araçtır.

Daha sonraki yıllarda yaşanan olaylarda, Cemaatin gücünü bu iki noktadan, yani, 2001 yılında yaratmayı düşündükleri, “Ergenekon Örgütü”nün üzerine yıkmak istedikleri suçlardan aldığını göstermiştir.

“Ergenekon Örgütü” konusu, 12 Mayıs 2001’de de Aksiyon dergisinde de yer aldı. Dergi Cemaate yakındır.

Dönemin İstihbarat Daire Başkanının yazdıklarına göre;

14 Haziran 2001’de, “Ergenekon Örgütü Şeması” ilk defa kendisine arz edildi.

Şemayı hazırlayan ve arz eden kişi daha önceki yıllarda ABD’de eğitim almıştı. İleriki yıllarda da yine iki defa ABD’ye eğitim almak üzere gidecekti.

İstihbarat Daire Başkanı’nın kendisine sunulan bilgiyi ciddi bulmaması üzerine “Ergenekon Örgütü” soruşturmasına başlanılamadı. 3 Temmuz 2002’ de İstanbul Emniyeti tarafından hazırlanan bu dosya, daha sonra posta üzerinden göndereni belli olmayacak şekilde MİT Müsteşarlığına gönderilecekti. MİT Müsteşarı’ da Kasım 2003’de konu hakkında Başbakan’a bilgi verecek, ancak soruşturmanın açılması için 2007 yılı beklenecekti.

Neden 2001 yılında böyle bir soruşturmanın açılması düşünülmüş olabilir?

İlk akla gelenler, aynı yılın başında ABD’de iktidara gelenlerin, “İlmli İslam” projesinin uygulanmasında Türkiye’yi bir model ülke görmelerinin yanı sıra, Ortadoğu’yu yeniden şekillendirme kapsamında Irak’a muhtemel bir askeri harekât düşüncesi içinde olmaları gelebilir.

Bu esnada, Türkiye ciddi bir ekonomik ve siyasi krizin tam gölgesindedir.

Ülkede, ayakta kalan kurumların başında ise, TSK bulunmaktadır.

O halde, TSK zayıflatılmalıdır.

Ancak, Ergenekon soruşturmasının açılması 2001’de gerçekleşmemiştir.

Bazı nedenler şunlar olabilir:

Emniyetteki üst düzey yetkililerin iddiaları inandırıcı bulmaması.

Belki de en önemlisi, konjonktürün böyle bir soruşturmanın açılmasına henüz uygun olmaması. Bu kapsamda “Ergenekon Örgütü”ne yıkılacak cebir ve şiddet olaylarının henüz yaşanmamış olması.

1 Mart 2003’de Hükümet Tezkeresinin TBMM’den yeterli desteği alamaması ise, ABD’ye beklenmedik şekilde şok edici bir etki yaratacaktı.

10 Temmuz 2003’te, MİT Müsteşarı kendilerine ulaştırılan “Ergenekon Örgütü”ne ilişkin bilgileri Genelkurmay Başkanına arz etmişti. Genelkurmay Başkanlığının da bu konuda bir işlem yapmaması, askerinde konuyu ciddiye almadığının bir göstergesiydi. Bu sefer, 19 Kasım 2003’de MİT Müsteşarı aynı bilgileri Başbakan’a arz etti.

Şimdi şu soruların sorulması yerinde olur:

Emniyetin ve askerinin ciddiye alıp bir işlem yapmamasına rağmen, neden konu Başbakan’a arz edildi? Bu arz konusunda, dış istihbarat güçlerinin bazı yönlendirmeleri oldu mu?

2006 yılı içerisinde, Türkiye’yi derinden sarsan Danıştay saldırısı oldu. Bu menfur cinayetten bir hafta önce neredeyse aynı kişiler Cumhuriyet Gazetesine el bombaları atmıştı.

5, 10 ve 11 Mayıs 2006'da Cumhuriyet Gazetesi'ne el bombaları atıldı. Atanlar; Osman Yıldırım, Alparslan Arslan, İsmail Ayar ve Tekin İrsi idi. İşin ilginç yönü; birinci bombalama olayından sonra gazetede yeterli tedbir alınmamış olmasıydı.

17 Mayıs 2006'da da menfur Danıştay Cinayeti işlendi. Cinayeti işleyen Alparslan Arslan, ifadesinde Cumhuriyet'e atılan bombaları Süleyman Esen'den aldığını söyledi.

Ankara Emniyeti, belki de bazı kişilerin yönlendirmesi ile Danıştay saldırısının arkasında "Ergenekon Örgütü"nü bulduğunu düşünüp, soruşturmaya başlamak istedi. Danıştay saldırısının kilit ismi olduğu ileri sürülen Yüzbaşı Muzaffer Tekin'in ilişkileri onlara göre "Ergenekon" yapılanmasını işaret ediyordu. İstanbul Emniyet İstihbarat Müdürü ise bu konuda ikna olmayanların başında geliyordu. Hrant Dink, soruşturmasında ifade veren İstihbarat Müdürü; Muzaffer Tekin konusunda şunları söyledi:

"Muzaffer Tekin'in Alparslan Arslan ile Danıştay cinayetinden 5, 6 ay önce 50 küsur saniyelik bir görüşmesi olduğunu ve bunu da gerekçe göstererek, Muzaffer Tekin hakkında Danıştay Saldırısı ile ilişki kurulması istendiğini anladım. Ben, bunun içeriğini sordum, yani konuşmanın Danıştay saldırısı ile bağlantı kuracak bir görüşme olup olmadığını sordum, içeriğini önemsemediklerini, sadece bu telefon irtibatını önemsediklerini anlayınca, bunun doğru ve ahlaki bir yol olmadığını söyledim."

Bu ifadeyi veren İstanbul Emniyeti İstihbarat Müdürü, 5 Şubat 2007'de görevden alınacak onun yerine 23 Mart 2007'de Ali Fuat Yılmaz getirilecekti. Ve "Ergenekon" soruşturması 2007 yılında başlayacaktı.

2007 yılı, Türk siyasi hayatının en kritik yıllarından birisidir. Bugünü anlamak için, 2007 yılının çok iyi anlaşılması gerekir.

-19 Ocak 2007 günü, Hrant Dink öldürüldü. O sırada Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesinin başında bulunan Sabri Uzun, Hrant Dink davasında verdiği ifadede şunları söyledi:

"F4 Raporu(Şubat 2006 tarihli)nu Trabzon'dan gönderen kişi Ramazan Akyürek'tir. (Rapor da, Yasin Hayal ne pahasına olursa olsun Hrant Dink'i öldürecek ibaresi vardı). Bu rapor bana sunulmadı. Rapor hakkında bilgi verilmedi. Raporu bizden saklayan birim, İstihbarat Daire Başkanlığı C Şube Müdürlüğüdür."

-Şubat 2007'de; Hrant Dink cinayetinden 10 gün sonra, Emniyet Başbakan'ın önüne yeniden "Ergenekon Örgütü" şemalarını koydu. Şemalardan biri Hrant Dink cinayetini "Ergenekona" bağlıyordu. Şemayı hazırlayan kişi de; 2001'de ilk "Ergenekon" şemasını hazırlayan kişiydi.

Ama nedense, bütün dosyaları "Ergenekon"la birleştirmeye çalışan "Ergenekon" savcıları, göstermelik işler dışında Dink dosya ile hiç ilgilenmeyecekti. Acaba neden, Dink olayında adları ihmal olan görevliler arasında geçen; Trabzon Emniyet Müdürü ile İstihbarat Dairesi C Şube Müdürünün olması mıydı? Herhalde bu sorunun cevabına da ulaşılır.

-23 Mart 2007'de Ali Fuat Yılmaz İstanbul istihbaratının başına getirildi.

-Nisan 2007'de Cumhuriyet Mitingleri yapıldı.

-18 Nisan 2007'de Malatya'da Zirve Yayınevi basıldı ve üç misyoner öldürüldü.

-27 Nisan 2007'de, Genelkurmay Başkanlığı bir bildiri yayımladı.

-1 Mayıs 2007'de, Anayasa Mahkemesi Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turunu iptal etti. Aynı gün AKP seçim kararı aldı.

-17 Mayıs 2007'de İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Danıştay Davasına bakan Ankara'daki Ağır Ceza Mahkemesine yolladığı bir yazıyla Danıştay Davası ile ilgilenmeye başladı.

-12 Haziran 2007'de Ümraniye'de el bombaları bulundu.

El bombalarının bulunuş tarihleri çeşitli evraklarda farklı yazılmıştı.

Bulunulan bomba adetleri bile farklıydı. 27 ve 39.

Oktay Yıldırım'ın parmak izlerinin bulunduğu iddia edilen yerlerde belgelerde farklıydı.

Ama belki de en önemlisi; Ordu bir heyet tarafından bombaların incelenmesini 25 Haziran 2007 tarihli bir yazı ile istemişti. Ancak, bombalar 26 Haziran 2007 tarihli bir tutanağa göre imha edilmişti. İmha edilen bomba sayısı da 20 idi.

Ankara Ağır Ceza Mahkemesi; Danıştay Davası ile ilgili kararını vermek üzere iken, 7 gün kala, 6 Ocak 2008'de Osman Yıldırım bir itirafta bulunacaktı. Daha önce verdiği ifadeyi değiştirerek, Cumhuriyet gazetesine atılan bombaları, Veli Küçük, Muzaffer Tekin ve Oktay Yıldırım'dan aldığını ileri sürdü. Cumhuriyet gazetesine atılan el bombaları ile Ümraniye'de bulunanlar arasında benzerlikler olduğu iddia edilecekti.

“Ergenekon Davası” için aranılan cebir ve şiddet eylemleri bulunmuştu: Cumhuriyet'e atılan el bombaları ve Danıştay saldırısı.

-27 Temmuz 2007:

2007 yılında, Emniyet'in önemli yerlerine Sabri Uzun'a göre Cemaatin adamları getirilmişti.

Sayısız suikast iddiaları da, her gün Başbakan'a arz ediliyordu.

Artık, sözde “askeri vesayetin” kaldırılması ile düğmeye basılmasının uygun zamanına gelinmişti.

Ve 27 Temmuz 2007'de “Ergenekon” düğmesine basıldı. Bu kapsamda ilk gözaltılar gerçekleştirildi.

-15 Ekim 2007'de David L. Phillips “PKK Terör Örgütü”nün nasıl sonlandırılabilceğine ilişkin bir rapor yayımladı. Raporda Terör Örgütü ile görüşülmesi öneriliyordu.

-21 Ekim 2007'de PKK Hakkari/Dağlıca bölgesindeki karakola bir saldırıda bulundu.

Dağlıca, Irak'ın kuzeyinden gelen istikametlerin kesişme noktasındaydı. Daha önce boş bırakılan bu bölgeye bir tabur yerleştirilmişti. Arazi en zor kesimlerden birisiydi. Saldırı, terör örgütünün son on yılda yaptığı eylemlerden en büyük çaplı olanıydı. Çatışmada 12 şehit verildi. 8 askerde kaçırıldı. Buna benzer olaylar, daha önceki yıllarda yaşanmamış mıydı? Yaşanmıştı. Ancak, bu sefer oldukça farklı bir durumla karşılaşıldı. Medyada korkunç bir bilgi

kirliliği yaratılarak, TSK'nin icra etmekte olduğu terörle mücadeleye karşı haksız ve önyargılı bir karalama kampanyası yürütüldü. Bu olay, Terör Örgütünün büyük bir başarısı olarak gösterilirken, TSK'nin ise başarısız olduğu algısı kamuoyuna verildi.

İstenilen olmuştu. Kamuoyunda terörle mücadelede karamsarlık oluşturulmuş ve kamuoyunda terör sorununun çözümünün silahlı mücadele ile olmayacağı düşüncesi yaratılmıştı.

Zaten Dağlıca saldırısından kısa bir süre sonra da; Taraf Gazetesi yayıma başlayacaktı. Gazetenin ana görevi TSK'ne karşı psikolojik hareket yürütülmesi ve açılan soruşturmalarla da TSK aleyhine kamuoyunda algı yaratılmasıydı. Bu gazete kimler tarafından görevlendirildi? Kimler destekledi? Bu sorulara, cevaplar bulunamadan 2000-2010 dönemi sağlıklı bir şekilde değerlendirilemez.

21 Ekim 2007, Dağlıca saldırısı için şu söylenebilir:

Bu saldırının amacı, PKK terörünün sonlandırılmasının sadece “siyasi çözüm” ile olabileceğini kamuoyuna benimsetmekti.

Bu saldırı, PKK terör örgütünün tek başına planladığı ve icra ettiği bir saldırı değildir.

2008-2010 SÜRECİNDE İSE, YANİ GNKUR. BŞK.LIĞIM DÖNEMİNDE, YAŞANAN OLAYLAR VE KURULAN KOMPLOLAR NELERDİ? ŞİMDİ BUNA DEĞİNMEK İSTİYORUM:

Ergenekon davasında tanık olarak dinlenilmesi kararı alınan, nedense sonradan vazgeçilen bir kişi; 2008 yılı Ocak ayında bir gazetede çıkan yazısında şöyle diyordu:

“Darbe planı revize edildi. 2008 yılının Şura'dan hemen sonraki ilk altı ayı hazırlık evresi, 2009 yılının ilk çeyreğinden sonraki en uygun takvimde eylem zamanı.”

Yazılana göre ortada revize edilen bir darbe planı vardı ve Türkiye'de 2009 yılı baharında birileri darbe teşebbüsü amacıyla cebir ve şiddet eylemlerine başlayacaktı. Mahkeme neden böyle önemli bir iddiayı ileri süren bu kişinin tanık olarak dinlenmesinden vazgeçti? Nerede bu revize edilen darbe planı diye sorulmasından neden vazgeçildi? Bu iddia, bu dava için önemli değil miydi? Yoksa, “Balyoz Darbe Planı” fiyaskosu gibi bir olayın tekrarlanmasından mı kaçınıldı?

Peki, 2009 yılı bahar aylarında neler yaşandı? Darbe amaçlı cebir ve şiddet olayları yaşandı mı? Hayır. Ancak, 2009 yılı bahar aylarında başlayıp giderek yoğunlaşan bir şekilde ortalığa isimsiz ve imzasız ihbar mektupları, düzmece dijital veriler, gizli tanık ifadeleri saçılmaya başladı. Bu durumu gözaltı operasyonları, ifadeler, tutuklamalar, sayısız iddianameler ve takibi bile mümkün olmayacak mahkeme süreçleri izledi. Günün hangi saatinde, hangi televizyon kanalını açarsanız, hangi gazeteye bakarsanız mutlaka bu olaylara ilişkin bir habere rastlanıyordu.

Yaşananlara bakılınca, haklı olarak, 2008 yılı Ocak ayında kaleme alınan yazı ile kastedilenin, başka bir merkez tarafından tespit edilen bir eylem takvimi olduğu sonucuna ulaşılabiliyor.

2008 yılı Ocak ayında bu yazıyı kaleme alan kişi; ya bu komploların merkezindeydi veya komplocular tarafından kullanılan bir zavallı idi. Umarım, nasıl bir kişi olduğu ileride açıklığa kavuşur.

-2009 yılının başlarında yaşanan iki olay ve bu olaylara ilişkin soruşturmalar, TSK açısından çok önemlidir.

Ne tesadüf ki; bu iki olayda 2008 yılı Ocak ayında kaleme alınan yazıda ifade edildiği gibi; 2009 yılının ilk çeyreğinden hemen sonra yaşandı.

Birinci olay; Erzincan olayıdır. Erzincan Cumhuriyet Başsavcılığı İsmailağa Cemaatine ilişkin 2007 yılında resen soruşturma açtı. 23 Şubat 2009'da bu kapsamda 9 kişi tutukladı. Aynı tarihlerde Başsavcılık Cemaati mercek altına aldı. Bunun üzerine; 10 Mart 2009'da Erzurum Özel Yetkili Savcılık dosyayı Erzincan'dan aldı.

Erzurum, yürütülen soruşturmanın Cemaate dayanması üzerine konuya müdahale etmişti. Şimdi, karşı hamlenin zamanıydı. Dosya genişletilerek, çok sayıda TSK personeli soruşturmanın içine alınıp, tutuklanmalıydı.

Anlaşılan o ki, komplocular o tarihlerde 12 Haziran 2009'da medyaya yansıtacak "İrtica İle Mücadele Eylem Planı"nı hazırlamışlardı. Erzincan, bu Planın uygulama alanı olarak gösterilecekti. Ayrıca, 3.Ordu Komutanlığı tarafından icra edilmiş "İç Güvenlik Semineri"nden de bir "Balyoz" davası üretilecekti.

3.Ordu Komutanı'nı defalarca gözaltına almaya çalıştılar, ama başarılı olamadılar. İç Güvenlik Seminerinden de istediklerini elde edemediler. Eğer, başarılı olsalardı bir "Balyoz" davası da Erzincan'da sahnelenecekti.

-Erzincan olayı ile neredeyse eş zamanlı bir olayda Kayseri'de gerçekleşti. 4 Mart 2009'da askeri savcılık Kayseri'de bir gizli organizasyon tespit etti. Beş sivil bir birliğin içindeki askerlerden oluşan hücreleri vasıtasıyla gizli ve kişiye özel bazı evrakları çalarak ve daha sonra da içeriğini de değiştirerek kamuoyunda infial yaratacak şekilde bazı yerlere ulaştırmışlardı. Ayrıca, askeri yazışma kurallarına uygun olarak flash bellekte hazırladıkları suç içeren evrakı da yine içerideki askeri hücre vasıtasıyla, bilgisayarlara yükleyerek suç belgeleri haline dönüştürmüşlerdi.

Kayseri'de yapılanlar, daha sonra TSK'ne karşı yürütülecek komplo eylemlerinin adeta bir prototipi gibiydi.

Askeri hücre içindeki astsubaylar yakalandı. İfadelerinde; "Işık evlerinde yetiştim. Evinde kaldığımız ağabey askerlerle ilgili bilgi topluyorduk" sözleriyle suçlarını itiraf etmişlerdi.

Yine, soruşturma Cemaate dayanmıştı.

Sivil beş kişiye askeri savcılık ulaşamadı.

Daha sonra Kayseri soruşturması da, Erzincan'da olduğu gibi askeri personelin aleyhine dönüştürülen soruşturmalar şeklini aldı.

Kayseri'deki olayın açığa çıkarılmasında katkıları oldukları düşünülen, Kayseri Hava İkmal Merkezi Komutanı, Kayseri J. Bölge Komutanı ile İl J. Alay Komutanı ve soruşturmayı yürüten askeri savcılar ve hakimler çeşitli davalar kapsamında suçlanarak tutuklandılar.

-25 Mart 2009 günü, Kayseri İl J. Alay Komutanı Albay Cemal Temizöz tutuklandı.

Albay Temizöz; 1993-1995 yılları arasında Cizre'de İlçe J. Birlik Komutanı olarak çok başarılı görev yapmıştı.

4 Mart 2009'da Kayseri'de başlatılan soruşturmada İl J. Alay Komutanı idi.

25 Mart 2009'dan birkaç gün önce, Alb. Temizöz'ün Cizre'de 1993-1995 yıllarında yaşanan "faili meçhul" cinayetler nedeniyle Diyarbakır'a ifade vermeye çağrıldığına ilişkin bilgi Gnkur.Kh.na geldi.

TSK'nin terörle mücadelenin göbeğinde olduğu bir anda, terörle mücadelede görev almış bir subayın böyle bir soruşturmaya dâhil edilmesi kabul edilebilecek bir durum değildi. Alb. Temizöz, istenilen gün ifadeye gönderilmedi.

Durum, siyasi makamlara iletildi. Adalet Bakanlığı Müsteşarı Karargâha geldi. Durum kendisi ile de görüşüldü. Daha sonra, bize verilen bilgi, konunun sadece bir ifade verme ile sınırlı kalacağı şeklinde olunca, Albay Temizöz bir askeri uçakla Diyarbakır'a gönderildi.

Ancak, Albay Temizöz 25 Mart 2009'da tutuklandı.

Bunun üzerine, Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhında, Ankara'daki Jandarma personelini toplayarak bir toplantı yapıldı. Kendilerine bu olayın terörle mücadeledeki moral durumuna menfi etki yapmasını önlemek amacıyla bu konunun yakın takipçisi olacağımızı ifade ettik.

Tutuklanmalara neden olan, aslında iki gizli tanık idi. "Sokak Lambası" ve "Tükenmez Kalem" isimli iki gizli tanık. Olaya ilişkin ortada ciddi bir delil yoktu.

Medyada bu olay günlerce yer aldı. Yapılan kazılarda çok sayıda insan kemiklerine ulaşıldığı iddia edildi.

29 Nisan 2009 günü yapılan Basın Toplantısında bu konuya temas ettim:

"Gizli tanık kimdir? Ne kadar güvenilir? Artı sadece bir gizli tanık, onu destekleyen bir delilde yok. İddianamelere, suçlamalara baktığımız zaman bazı olayların sadece ve sadece gizli tanık ve itirafçılara dayandığını görüyoruz."

5 Temmuz 2010 günü yapılan Televizyon Programında yine aynı konu hakkında şunları söyledim:

"Nuri Binzet diye birisi var, bu kişi ceza almış, hüküm giymiş. Midyat Cumhuriyet Savcısına başvuruyor; benim bazı konularda bilgim var, diyor. Olay, yani Temizöz'ün tutuklanması böyle başlıyor. Binzet bu olayların geçtiği zaman kaç yaşındaydı? 12-13 yaşında.

14 Hazirandaki duruşmada, Binzet, daha evvel benim, Albay Temizöz'e ilişkin verdiğim ifadeler doğru değil diyor. İki tane gizli tanık var. Onlarda, biz daha önce verdiğimiz ifadeleri geri çekiyoruz, doğru değil, diyorlar.”

Bu olayın, TSK'nin terörle mücadelesine yaptığı olumsuz etkiler, YAŞ Toplantıları dahil, her vesile ile siyasi makamlara anlatıldı. Ama maalesef söylenenler dikkate alınmadı.

Peki, sonra ne oldu? Bu davanın ileriki duruşması 5 Kasım 2015 günü yapılacak. Son duruşmada, duruşma savcısı, 20 faili meçhul cinayetten yargılanan sanıkların tümünün beraatini istedi. Evet, beraatini.

İki gizli tanık “Sokak Lambası” ve Tükenmez Kalem” daha önce verdikleri ifadeleri reddettiler.

Savcının, bütün sanıkların beraatini isterken ileri sürdüğü gerekçeler ise şöyle:

Tanık ifadeleri, olaylarla ilgili kesin ve inandırıcı değil. Vicdani kanaate uygun ortada delil bulunmamaktadır.

Umarım; 5 Kasım 2015'de Mahkeme adil şekilde bir karar alır.

Savcının gerekçelerini; 25 Mart 2009'dan beri her platforma ifade etmiştik.

Gizli tanık kimdir? Ne kadar güvenilir? Sadece gizli tanık ile olur mu? Gizli tanık ifadesini destekleyen ortada başka somut delil var mı?

Bu konuşmalarımızdan dolayı da yine Ergenekon Savcıları tarafından suçlandık.

İnsanlar bu dava süreçlerinde acı çektiler. Asılsız cinayete suçlanmak gibi insanı kahredecek, başka ağır bir suçlama yoktur. Böyle suçlamaların, insanlar üzerinde ne kadar büyük travmalara neden olduğuna şahit oldum.

Bu insanların kayıp ettikleri nasıl geriye getirilecek?

Bu açık komploları kuranlar, yakalanıp yargı önüne çıkartılmayacak mı?

Söylediklerimizi o zaman dikkate almayan siyasi makamlar, bu yaşananlara karşı şimdi de sessiz kalmaya devam edecek mi?

Poyrazköy Olayı:

Poyrazköy'de ilk arama, 23 Şubat 2009'da yapıldı. İlginç şekilde herhangi bir kişi hakkında işlem yapılmadı.

21 Nisan'da gelen yeni bir ihbar üzerine, ertesi gün yine aynı bölgede arama yapıldı. Aramayı yapan polisler, dedektörlerin sinyal verdiği yerlere bakmadan, “önsezi”lerini kullanarak, “gömülmüş” mühimmatları buldular.

Poyrazköy direkt olarak Deniz Kuvvetleri personelini hedef almıştı. Poyrazköy'de yapılan arama nerdeyse televizyonlarda 50 dakikaya yakın bir süre defalarca gösterildi. Sanki bir cephanelik bulunmuştu.

Bulunanlar arasında, beş tane boş law da bulunmaktaydı. Law bir defa kullanılır. Ateşlendikten sonra geride kalan boş kısım bir daha kullanılmaz. Beş tane boş lawın orada gömülmesi, açıkça bu silahları bilmeyen bir kişinin yapabileceği bir şeydi. Bu nedenle 29 Nisan 2009 günü yapılan basın toplantısında şunları söyledim:

“Poyrazköy’de yapılan kazılarda beş tane boş law paketlenmiş olarak gömülmüş şekilde bulundu. Bu boş lawın kullanılma olanağı yok yani kullanmazsınız. Ben de şu soruyu soruyorum, acaba bunu yapanlar, gömenler kim?”

Aslında, bu sözlerim ile bunların buraya askerler tarafından değil, komplocular tarafından gömülmüş olabileceğini işaret ediyordum.

Bu konuşmam, büyük yankı ve rahatsızlık uyandırdı. Basın toplantısında boş lawlara “boru” dememiştim. Özellikle, bu “boru” sözcüğü üzerinden aleyhimde propaganda yapıldı.

Ergenekon davasında, suçlandığım olaylar arasında yapmış olduğum basın toplantıları da vardı. İddia edilen “Ergenekon Örgütü”nden aldığım talimatlarla bu basın toplantılarını yaptığım, sözlerim ile devam etmekte olan soruşturma ve davaları itibarsızlaştırmaya çalıştığım suçlamasıyla karşı karşıya kaldım.

Aslında yaptığım; TSK personeline karşı yürütülen asılsız ve haksız uygulamalar karşısında, görevim gereği kamuoyunu bilgilendirilmekten başka bir şey değildi.

Bu davranışlarımın ve söylediğim sözlerin doğru olduğu bugün bir, bir ortaya çıkıyor.

2 Ekim 2015 günü; ilgili Mahkeme; 84 sanıklı “Poyrazköy’de Ele Geçirilen Mühimmat Davası”nda tüm sanıklar için beraat kararı verdi.

Söylediklerimin doğru çıkmasından ve yanılığa düşmemiş olmamdan dolayı elbette, mutluyum. Ancak, bu süreçlerde hayatını kaybedenlere ne olacak? Yıllarca hürriyetleri elinden alınanların, kayıpları nasıl telafi edilecek? Komplocular hesap vermeyecek mi?

Şimdi; 2009 yılında Poyrazköy’de bulunan mühimmat üzerine ortalığı ayaklandıranlar ve bu komployu kuranlar ne diyecek, nasıl davranacak diye bir beklenti içinde değilim.

Çünkü onlar o günde vicdan sahibi değildiler, bugünde onlardan vicdanlı ve onurlu davranmak beklenemez.

-Haziran ayı başında resmi ziyaret nedeniyle ABD’de bulunuyordum. Gezi esnasında, olağanüstü bir ilgi gördüm. Belki de ilk defa bir Gnkur.Bşk. olarak bir düşünce kuruluşunda toplantıya katıldım. CSIS’deki toplantının ertesi günü, Cemaat üyesi ait bazı kişilerin orayı ziyaret edip, benim orada ne konuştuğumu öğrenmeye çalıştıklarını daha sonra öğrenecektim.

ABD’de bulunduğum; 4 Nisan 2009 günü, Gazi Üsteğmen Avukat Serdar Öztürk’ün ofisi polisler tarafından arandı. Mustafa Levent Göktaş’ın avukatlığını yapmakta olan Serdar Öztürk’ün bürosunda hiçbir CD ve DVD bulunamadı. Çünkü her şeyden suç delili üretildiğini düşünen Öztürk, onları bürodan toplamıştı.

Ancak, polisler bürodaki masanın üzerinde açığıdaki mavi klasörün içinde iddia edilen “İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nın fotokopisini buluverdiler. CD ve DVD’leri toplayan Öztürk, böyle iddia edilen bir planın fotokopisini masasının üzerinde bulunan bir klasörün içine koymuştu.

12 Haziran 2009 günü “İrtica İle Mücadele Eylem Planı” medyada haber oldu. Yapan gazete elbetteki Taraf idi.

Aynı gün Genelkurmay Savcılığı tarafından konu hakkında soruşturma açıldı.

Soruşturma kapsamında, böyle iddia edildiği şekilde bir planın Gnkur.Bşk.lığında hazırlanıp hazırlanmadığı ile hazırlanmış ise kimlerin tarafından hazırlandığının araştırılması istenilmişti. Yurt dışında olmam nedeniyle; Gnkur.II.Bsk.nının beni telefonla arayıp, görüşümü sorması bile, gözü dönmüş savcılar “örgüt bağlantısı” delili olarak dava dosyasına sunmaktan çekinmediler.

Fotokopi üzerinde tarih yoktu. Ama Nisan 2009’da hazırlandığı iddia edildi.

İddia edilen “İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nda yer alan bazı önemli noktalar şöyledir:

“Askeri suç kapsamında Işık evleri baskınlarında silahlı terör örgütü oluşturmak doğrultusunda silah, mühimmat, plan gibi materyal bulunması sağlanarak Fethullah Gülen grubu silahlı terör örgütü kapsamına aldırılacak ve soruşturmalar askeri yargı kapsamında yürütülecektir.”

Cemaatin lideri 6 Nisan 2009 tarihinde bir internet sitesinde yayımlanan beyanatında şunları söylüyordu:

“Mesela Tahşiye diye bir şey icat edebilirler. İyi organize edebilirlerse bunları belki hakiki Müslümanlarla kitap okuyan Müslümanların içine sokmaya çalışabilirler. Onları güçlendirmek için ellerine silah da verebilirler.”

Gülen’in konuşmasında söyledikleri ile iddia edilen Planda yazılanlar arasındaki benzerlik ortadadır. Aynı günlerde; Kayseri’deki soruşturmada devam etmekte olup, soruşturmanın Işık evleri ile de ilgilendirildiği unutulmamalıdır.

“Kollama” ve “Tek Türkiye” adlı televizyon dizilerinin isimleri de iddia edilen planda yer almaktadır. Planda bu diziler hakkında olumsuz haberler yapılması istenilmektedir. Daha sonra anlaşıldı ki, bu televizyon dizileri Tahşiye grubuna karşı yapılan yayınlar arasında imiş.

İddia edilen planın üzerinde “İrticayla Mücadele Eylem Planı” ismi vardı. Ancak, Taraf gazetesi planın ismini “AKP’yi ve Fethullah Gülen Cemaatini Bitirme Planı” olarak yayımladı. Bu ismi hakikaten kim koydu? Neden böyle bir isim koyuldu?

AKP ile neden Nakşibendi Tarikatı değil de, Fethullah Gülen Cemaati. Bu da üzerinde durmaya değer, diğer bir noktayı oluşturmaktadır.

24 Haziran 2009’da Genelkurmay Savcılığı soruşturma hakkında Kovuşturmaya Yer Olmadığı Kararı’nı verdi. Bu doğal bir sonuçtu. Çünkü ellerindeki bir fotokopi idi, hukuki değere sahip bir “belge” değildi.

26 Haziran 2009 günü yapılan basın toplantısında, haklı olarak, “kağıt parçası” demem, karşı tarafı ciddi şekilde rahatsız etti. Komploları, oyunları tıkanmıştı.

Bu soruşturma kapsamında, Genelkurmay Savcılığı tarafından el konulan harddiskler; Erge-nekon davasına bakan 13.Ağır Ceza Mahkemesi Naip Hâkimi tarafından incelendi. 5,5 GB hacmindeki tutanakta:

“71 adet harddiskte kovuşturma ile ilgili olacak veya kovuşturmaya katkı sağlayacak hiçbir bilgi ve belgenin bulunmadığı”

İnceleme Tutanağında ise:

“İddia edilen ‘İrtica İle Mücadele Eylem Planı’ bulunmamıştır” ifadeleri yer almaktaydı.

17 Haziran 2009 günü, Albay D. Çiçek İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından ifade vermeye çağırılmıştı. Bunun yasaya aykırı olduğunu kendilerine iletince, Savcılık bir yazı ile bu talebini geri almıştı.

26 Haziran 2009 günü basın toplantısı yaptığımız günün erken saatlerinde; sabah karşı TBMM’de bir yasal düzenleme yapılmıştı. Gece yarısı yapılan değişiklikten Genelkurmay Başkanlığı ile Milli Savunma Bakanlığı’nın bilgisi yoktu.

Birinci değişiklik ile; askeri şahısların askeri mahallerde işledikleri suçlar nedeniyle Özel Yetkili Mahkemeler tarafından yargılanmalarının önü açıyordu. Bu madde, Anayasa’ya aykırı idi.

26 Haziran 2009’da yapılan yasa değişikliği üzerine Albay Çiçek tekrar ifade vermeye çağrıldı. İfadeye çağırıldığı gün 30 Haziran 2009 idi. O gün Milli Güvenlik Kurulu toplantısı vardı. Belki de o günü özellikle seçmişlerdi. Toplantı esnasında 26 Haziran’da yapılan yasa değişikliğinin, Anayasa’ya aykırı olduğunu açıkça belirttik. Ancak, görüşlerimiz dikkate alınmadı.

O gece tutuklanan Albay Çiçek; 18 saat geçmeden tahliye edildi.

Daha sonra, Anayasa Mahkemesi de değişikliğin bu maddesini iptal etti.

İkinci değişiklik ise, her halükarda sivil şahısların askeri mahkemelerde yargılanmalarına son veriliyordu. Bu madde tartışmalı idi. Başlangıçta, doğal uygun bir değişiklik olarak da görülebilir. Ancak, unutulmasın ki bu değişiklikten ilk faydalanacak kişiler, Kayseri’de haklarında askeri savcılık tarafından soruşturma açılan ancak o günde yakalanamayan beş sivil kişi olduğudur.

Olaylar, yasa değişikliğinin zamanlaması, yasa değişikliklerinden nasıl ve kimlerin faydalandığı, bu yasa değişikliklerinin Cemaat tarafından istenildiğini göstermektedir.

İddia edilen “İrtica İle Mücadele Eylem Planı” komplosu burada bitmeyecekti. Cemaat bu konudaki başarısızlığı kabul etmeyecek, komplonun devamı için her fırsatı kullanmaya çalışacaktır.

-Kamuoyunda “Amirallere Suikast” soruşturması olarak bilinen Gölcük operasyonu 15 Temmuz 2009’da İstanbul Emniyet Müdürlüğüne ulaşan isimsiz ve imzasız bir e-posta ihbarıyla başladı.

Donanma Komutanlığında görevli bazı teğmenler ile askeri okul öğrencilerinin uyuşturucu ve fuhuş temelli örgütsel faaliyetler içerisinde oldukları iddia ediliyordu.

İstanbul Emniyet Narkotik Şb. Md.lüğünün hazırladığı “sanık karar takip formu” incelendiğinde çarpıcı bir gerçek ortaya çıkıyordu. Belgenin üzerindeki tarih 28 Haziran 2009 idi. Demek ki, soruşturma e-posta ihbarı ile başlatılmamıştı. Komplo planlanmıştı.

İstanbul Harp Akademileri Komutanlığı diploma töreninde karşılaştığım; İstanbul Valisine bu yapılandan çok rahatsız olduğumuzu söyledim.

Vali, Başbakan’a bilgi verip müsaade istedikten sonra, Ankara’ya Genelkurmay Başkanlığı’na geldi.

Vali’nin elinde iddia edilen “Kafes Eylem Planı” vardı.

“**Kafes Eylem Planı**”, 21 Nisan 2009 günü ilginç bir şekilde Levent Bektaş’ın işyerinde bulunduğu ileri sürüldü. Anlaşılan geçen sürede polis bu komplo planı üzerinde çalışmıştı.

İddia edilen planı karargâh inceledi. Gecikmesiz olarak, incelenmek üzere Deniz Kuvvetleri Komutanlığı’na “Kafes Eylem Planı” gönderildi.

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, ortada bir delil veya bilgi bulunmadığı için askeri savcılık tarafından soruşturma açılmasına gerek duymadı.

Ancak, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 5 Kasım 2009’da “Kafes Eylem Planı” soruşturmasını açtı.

Poyrazköy ve Amirallere Suikast soruşturmaları sonunda hazırlanan iddianameleri incelemeyi müteakip; 10 Şubat 2010 günü bir gazeteye röportaj verdim. Amacım, kamuoyunu bilgilendirmektir. Röportajda şu konulara değinmiştim.

“Bir denizaltıda bomba patlatıp çoluk çocuğun ölümü ile kaos yaratılacağı iddia edilmektedir.

Bulunan patlayıcı ise yarım libre TNT ile iki burgu patlayıcı. Toplam 400gr. Patlayıcılar, buradaki kripto cihazlarının düşmanın eline geçmesini önlemek üzere eskiden konulduğu belli. Usulüne göre imha edilmemiş.

450gr. patlayıcı denizaltıyı batırır mı? Hayır. Gemiye ziyaret için gelen çocukları öldürmek için konulduğunu iddia etmek saçmalaktır.

İddianamenin suçlar bölümünde amirallere suikast ile ilgili bir satır var mı? Hayır. Bu denizciler kendi komutanlarına dahi suikast yapacaklar diye, yazan, çizen, bağırarlara ne oldu? Bunun hesabını kim verecek, böyle rezillik olur mu?

Deniz Kuvvetleri sürekli gündemde, neden?

Karadeniz’in önemi giderek artıyor. Doğu Akdeniz’ininki zaten malum. Milli Gemi projesi ile artık kendi gemilerimizi üreteceğiz.

Bize karşı yapılanların arka planını biliyoruz.

Birileri gerekeni yapar diye susuyoruz ve bekliyoruz.

Ama bununda bir sınırı var.”

Bu konuşmada, hakkımda hazırlanan iddianamede yer aldı. Suçlama yine aynı idi:

“Ergenekon Davasını” kamuoyu gözünde itibarsızlaştırma ve yargılamayı etkileme.

Peki ne oldu? Ekim 2015’de “Kafes Eylem Planı”, “Amirallere Suikast”, “Gölcük Belgeleri” gibi davaların birleştirildiği 84 sanıklı “Poyrazköy’de Ele Geçen Mühimmat” davasındaki bütün sanıklar beraat etti.

-7 Ağustos 2009’da İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı bir karar aldı. Suç yerinin Ankara olması nedeniyle “İrtica İle Mücadele Eylem Planı” ile “TSK’ni aşağılama ve hakaret suçu”na ilişkin soruşturmanın Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülmesini istedi.

Bu karar çok önemli idi. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı iddia edilen planın birileri tarafından üretildiğini ve bunların amaçlarının ise TSK’ne bir komplo/kumpas kurulması olduğunu bir noktada kabul ediyordu.

Bu aslında, çok önemli bir kırılma ve dönüm noktasını oluşturuyordu.

Komplocular tam bir panik haline girmişlerdi.

-Komplocular; iddia ettikleri “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” ile girdikleri çıkmazdan çok rahatsızlardı. Medyadaki rüzgar aleyhlerine dönmüştü. Çıkış yolu aradılar.

Çözüm; 30 Eylül 2009 günü Savcı Zekeriya Öz’e gönderilen bir ihbar mektubunda bulundu.

İhbarcı, mektuba göre bir subaydı. İhbarcı subay mektup ile gönderdiği “İrtica ile Mücadele Eylem Planı”nın ıslak imzalı olan dosya suretini 12 Haziran 2009 günü klasörden almıştı.

Neden 3,5 ay bekledi? Kimse bu konunun üzerinde durmadı.

Öz, ihbar mektubu kendisine ulaşır ulaşmaz; 16 Ekim 2009 günü mektubu Adli Tıp Kurumu Başkanlığı’na gönderdi.

Olay; 23 Ekim 2009 günü basında yer aldı. İşin ilginç yönü 19 Ekim 2009 günü de Habur olayı yaşanmıştı. Bu iki olay arasında bir ilişki olduğu şüphesini çok kişi taşımaktaydı.

İddia edilen planın üzerindeki “ıslak imza”nın incelenmesinin yapılması ise tam 3,5 ay sürdü. Karar, dört üyenin muhalefeti ile çıktı.

Bir imzanın incelenmesi bu kadar süremez. Bu akla, arzu edilen bir şekilde raporun çıkması için kadrolaşma için harcanan sürenin, 3,5 ay aldığını getirir.

11 Kasım 2009 günü, ifadeye çağrılan Alb. Çiçek tutuklandı. Giydiği eldivenler ile “ıslak imzalı” planı ele alan Çiçek defalarca, planın üzerinde bulunan parmak izlerinin incelenmesini talep etti, bu talepler hiçbir zaman dikkate alınmadı. Çünkü hazırlanan plan üzerinde komplocuların parmak izleri vardı.

Başbakan, iddia edilen “İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nın yer aldığı ihbar mektubuna ilişkin kendisine sorulan soruya, 8 Kasım 2009 günü şöyle cevap vermişti:

“Genelkurmay Başkanı ile İrtica İle Mücadele Eylem Planı ile ilgili aramızda bir sorun, güven sorunu yok.”

-27 Ekim 2009 günü Erzincan Çatalarmut Köyü yakınında bulunan DSİ barajında mühimmat bulundu.

Mühimmatı bulan, “Göyne” isimli bir gizli tanıktı. İfadesi şöyleydi:

“Balık tutmak için göle gittiğimde göl sularının çekilmiş olduğunu gördüm. Biraz dikkatle baktığımda yan taraflarda bir adet el bombasının olduğunu gördüm, etrafa saçılmış çok sayıda mermilerin ve el bombalarının olduğunu görünce, görüşmekte olduğum polis memuruna telefonla ihbarı yaptım.”

Mühimmatları bulan vatandaş gizli tanık yapılıyor. Nasıl oluyor ise; o vatandaş ihbarı arkadaşı olan polise yapılıyor. Gerçekten, inanılması zor bir durum.

Daha sonra tutuklanan MİT personeli, Çatalarmut’taki mühimmatı oraya polisler koydu diye ifade verdi.

-10 Aralık 2009 günü 3.Ordu Komutanı Erzurum Özel Yetkili Savcılığı tarafından ifade vermeye çağrıldı. Bu bir ilkti. Görevi başında, bir Ordu Komutanı, şüpheli olarak ifade vermeye çağrılmıştı. Mazeret gösterilerek, Ordu Komutanı ifade vermeye gönderilmedi.

Kasım ayı içerisinde Deniz Kuvvetleri personeline yönelik büyük bir karalama kampanyası da yürütülmüştü. Soruşturmaların bir Ordu Komutanına kadar uzaması, TSK personeli üzerinde büyük etki yaratmıştı. Bunun üzerine, 3.Ordu bölgesine giderek, personele moral desteği verilmesinin uygun olacağı düşünüldü.

17 Aralık 2009 günü Trabzon’a gidildi. Trabzon limanında bulunan Oruç Reis Fırkateyni’nde bir konuşma yaptım. Konuşma yeri için bir Fırkateyni seçmemin nedeni, Deniz Kuvvetleri personeli üzerinde olumlu etki yaratmaktı.

Ergenekon savcı ve hâkimleri, konuşmanın bütününe bakmadan, bir cümleyi saptırarak, Oruç Reis’in kişiliğinden hareket ederek anlamsız suçlamalarda bulundular.

Üzerinde durdukları cümle şu idi; “TSK’ne karşı yürütülmekte olan asimetrik psikolojik harekâta ilişkin bazı hususlara değinmek istiyorum. Bu konulara TCG Oruç Reis Fırkateyni’nde değinmemin özel anlamı var.”

Hâlbuki daha öncede değindiğim gibi, Oruç Reis Fırkateyni’ni seçmemin nedeni, Deniz Kuvvetleri personeline moral vermektен ve TSK’ne karşı yürütülen asimetrik psikolojik harekâta değinmekten başka bir şey değildi. Nitekim bazı köşe yazarları da yazdıkları yazılarda bu konuya bu şekilde değinmişlerdi.

Konuşmada dikkati çeken diğer hususlar ise şöyleydi: Karadeniz halkının ulusal konulara karşı hassasiyeti, TSK’ne karşı ilk defa asimetrik psikolojik hareketin medya aracılığı ile yürütüldüğü. Adli makamların, ihbar mektupları, itirafçılar ve gizli tanık ifadelerinden hareket ederek soruşturma açtıkları. TSK personeline karşı yürütülen soruşturmalar hakkında, Genel-

kurmay Başkanlığı'na bilgi verilmediği. Polis ve askerın karşı karşıya gelebileceği durumların olmasına neden olunmaması.

Konuşmada söylediğim şu sözler ise, Ergenekon Savcı ve Hâkimleri tarafından görülmedi bile:

Son zamanlarda artan toplumsal olaylarda şiddete başvurulduğunu görmekteyiz. Bu olaylar, hiçbir şekilde kabul edilemez. Toplumun bütün kesimleri, sağduyulu olmak tahriklere kapılmamak zorundadır. Toplumsal çatışma hiç kimseye ve ülkemize fayda sağlamaz.....

Türk Silahlı Kuvvetleri, her vesile ile demokrasinin ve hukuk devletinin yanında olduğunu ifade etmektedir.....

Türk Silahlı Kuvvetleri, hiçbir zaman hataları örtme, suçluları koruma durumunda olmamıştır.....

Konuşmamı da şu cümle ile tamamlamıştım:

Gün, birlik beraberlik ve bütünlük günüdür.

-19 Aralık 2009 günü akşamüstü; Ankara Seferberlik Bölge Başkanlığı ile ilgili olay oldu.

Yani, Trabzon konuşmasından neredeyse iki gün sonra.

Trabzon'da şikâyet ettiğimiz konulara adeta birer cevap gibi; olan olaylardan bize bilgi verilmedi ve yaratılan olaylarla da adeta polis-asker çatışmasına neden olunmaya çalışıldı. Bu konuya ilişkin örnekler şunlardır:

Polis; medyaya göre en az Mart 2009'dan beri, o bölgede askerlerin kiraladığı bazı araçların dolaştığını biliyordu. Ama Genelkurmay Başkanlığı'na bunlar kime aittir, neden burada bulunuyorlar diye sorma ihtiyacı duymadı.

Karşılıklı güvenin ve devlet adabının olduğu ülkelerde olduğu gibi, şüpheli durumlarda TSK ile irtibata geçerek bilgilendirme yapılması ve gerçekten şüpheli bir durum varsa da Ordu ile işbirliği yapılarak, yasalar çerçevesinde hareket edilmesi gerekirken, bunlara asla itibar edilmedi. Çünkü amaç; TSK'ne komplo kurulması idi. Fırsat kollanıyordu. Yakaladıkları bu fırsatı kullandılar.

Aynı tip diğer bir olay ise; 31 Aralık 2009 gününde yaşandı. Polis, beyaz renkli Deniz Kuvvetlerine ait iki aracı durdurdu. Merkez Komutanlığı ile irtibata geçilmesine yine gerek duyulmamıştı. İhbara göre; araçtakiler bir hakimi takip ediyordu, ona suikast girişiminde bulunacaklardı. Bu olayda asker ve polis neredeyse karşı karşıya geliyordu. Malum, araçtan aşçı uzman çavuş çıkmıştı.

Yine aynı şekilde bir olay da Mart 2010'da yaşandı. Özel Kuvvetler Komutanlığı bakım ve onarım için Ankara'ya getirilen bombaları kiraladıkları 4 sivil kamyonla naklediyordu. Bu dört araç Ankara'ya girişte durduruldu, TSK'ne ait malzemeyi taşıdıkları bilinmesine rağmen, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi, arandı. Daha sonra da Ankara Merkez Komutanlı-

ğı'na bilgi verildi. Yapılan tamamen yasa dışı idi, kötü niyetli idi. Buradan hareket edilerek, ortaya çeşitli senaryolar atıldı.

25 Aralık 2009 günü, Özel Yetkili Savcı adeta bir basın ordusu ile bu sefer Ankara Seferberlik Bölge Başkanlığı'nda aramalara başladı. Aramalar mahkeme kararı ile; yasalar etrafından dolaşarak ve yapılan bütün itirazlara rağmen mahkemece görevlendirilen hâkim tarafından, 20 Ocak 2010 gününe kadar devam etti.

19 Aralık 2009 günü başlayan ve 20 Ocak 2010 gününe kadar devam eden, Ankara Seferberlik Bölge Başkanlığı olayında, komployu kuranların amacı daha öncede ifade ettiğimiz gibi, çeşitli tarihlerde işlenmiş “faili meçhul” cinayetler ile TSK arasında ilişki kurmaktı.

Bu konuya ilişkin, düşüncelerimiz, görüşlerimiz ve tekliflerimiz, Genelkurmay Başkanlığı'nda düzenlenen Başbakan ve ilgili Bakanların da katıldığı bir toplantı da dahil olmak üzere, yetkili ve sorumlu makamlara defalarca anlatıldı. Olayların, asker-polis çatışmasına neden olabileceği belirtildi. Ancak, maalesef diğer yaşananlarda olduğu gibi hiçbir sonuç elde edilemedi.

2009 yılında açılan soruşturmayı yürüten savcı görevden alındığı tarihe kadar dosyayı açık tuttu. Herhalde, ortaya yeni bir ihbar mektubu, gizli tanık çıkacağını bekliyordu.

Dosya ile görevlendirilen yeni savcı, derinliğine yaptığı bir incelemeden sonra, dosyada şüpheli olarak bulunan herkes için; “Kovuşturmaya Yer Olmadığı” kararını verdi.

Bu olay, bir yüzkarasıdır. Yapılan komplolara ait tipik bir örnektir. Komployu kuranlar ve yürütenler bellidir. Beklenen, onlar hakkındaki soruşturmaların en kısa zamanda açılmasıdır.

-20 Ocak 2010 günü, Ankara Seferberlik Bölge Başkanlığı'nda yürütülmekte olan arama sona erdi.

Olayların adeta bir merkezden senkronize edildiğini gösterecek şekilde, aynı gün, yani 20 Ocak 2010 günü Taraf Gazetesi iddia edilen “Balyoz Güvenlik Harekat Planı”nda olduğu ileri sürülen bir takım haberleri sansasyonel bir tarzda yayımladı:

Fatih Camisinin uçaklar tarafından bombalanacağı, insanların tutuklanıp stadyumlarda 200 bin kişinin gözaltına alınacağı gibi.

5-7 Mart 2003 tarihleri arasında icra edilen, **1.Ordu Plan Seminerinde** yapılan konuşmaların ses kayıtları alınmıştı.

Daha sonra hazırlanan bilirkişi raporunda; bu ses kayıtlarının çözüm metninin Aralık 2007'de yazıldığı, bunların elektronik ortama geçirilmesinin ise 25 Kasım-15 Kasım 2009 tarihleri arasında yapıldığı yazılıdır.

Bu tarihler şunu göstermektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı komplo yapılmasına daha öncede değindiğimiz gibi 2007 yılının sonunda karar verilmiştir. “Balyoz” komplosunun sahneye konulmasına ise; Ekim 2009'da başlanılmıştır. Tıpkı; iddia edilen “İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nın ıslak imzalsının gündeme sokulmasına Ekim 2009'da karar verildiği gibi.

25 Ocak 2010 günü Gnkur. Kh.da; Kazım Karabekir’i anma günü tertiplenmişti. O vesile ile “Balyoz” soruşturmasına ilişkin şu sözleri söylemişim:

“Allah Allah diye askerine hücum ettiren, taarruz eden bir Ordu, nasıl Allah’ın evi camiye bomba atmayı düşünür. Vicdansızlıktır. Lanetliyorum bunları.”

Konuşmayı da şöyle tamamlamışım:

“Türkiye’de son dönemlerde darbe iddiaları gündemin başını işgal ediyor. Darbe iddiaları hicap ediyorum. Bu iddialardan fevkalade rahatsızız. Elbette, Türkiye’de bazı olaylar yaşandı. Ama diyoruz ki bugün artık bu olaylar geride kaldı. Bu süreçte yaşanan olaylardan, herkesin kendi başına düşen bölümlerden gerekli dersleri çıkardığını düşünüyoruz.

Biz diyoruz ki, demokraside, demokratik yönetimlerde en önemli husus iktidarların seçimlerle, demokratik yöntemlerle el değiştirmesidir.”

26 Ocak 2010 günü, 1. Ordu Savcılığı “Balyoz” iddialarına ilişkin soruşturma açtı.

29 Ocak 2010 günü de, Taraf Gazetesi yazarı, bavul dolusu dokümanı İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı’na teslim etti. Ertesi günde savcılık soruşturmaya başladı.

22 Şubat 2010 günü, 22 Şubat 1962 olayı hatırlanırsa, sanki özel olarak seçilmiş bir gün olarak, “Balyoz” davasında ilk gözaltılar gerçekleşti. Kuvvet Komutanları ile durumu değerlendirdik. Mısır gezisini iptal ettim. Başbakanlığa vekalet eden, Başbakan Yardımcısı Gnkur.Kh.na geldi.

24 Şubat 2010 tarihinde, Genelkurmay Başkanlığı İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına göndermiş olduğu yazıda, “Balyoz”, “Oraj” ve “Suga” adlı iddia edilen planların bulunmadığını bildirdi. Ancak, bu dönemde; mahkemeler Gnkur. Bşk.lığının yazılarına itibar etmediler, dikkate bile almadılar.

Böyle bir devlet yapısı olabilir mi?

26 Ocak 2010 günü soruşturmaya başlayan 1.Ordu Savcılığı, bir bilirkişi raporunun hazırlanmasını 1. Ordu Komutanlığı’ndan istemişti. İşin ilginç yönü; Bilirkişi Raporunun Tanzim Tarihi: 22 Şubat 2010’du. Aynı gün gözaltılar oldu. Bilirkişi raporu, temelden sakattı. Savcı ve hâkimler bu rapora dört elle sarılmışlardı.

26 Şubat günü, tutuklanan personel sayısı 28’e ulaşmıştı.

27 Şubat 2010 günü, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı duruma müdahale etti. Yazdığı yazıda şunları söylüyordu:

“Ben ve yardımcılarımız onaylamadığı sürece savcıların talimatını yerine getirmeyin.”

Herhalde, hukukun normal işlediği bir ülkede, Başsavcı ile savcılar arasında böyle bir ilişki olamaz. Bu ancak, savcıların gerekli direktifleri Başsavcıdan değil de, başka bir yerden aldığı ülkelerde olabilir.

Mart 2010’da “Balyoz soruşturmasından tahliyeler olmaya başladı.

3 Nisan 2010 günü, 12. Ağır Ceza Mahkemesi 97 “Balyoz” davası şüphelisi için yakalama kararı verdi.

Olaya yine İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı müdahale etti. Yapılan açıklamada ise şunlar söylenmişti:

“Gözaltına alınması istenen subayların 78’i muvazzaf, 25’i general ve amiral. Böyle bir yakalama ve gözaltı kararının yol açacağı sonuçlar iyi değerlendirilmeli.”

Başsavcılık, aynı anda davaya bakan 2 savcılığı da görevden aldı.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığının yazmış olduğu yazı ve yapmış olduğu açıklama, oynanan oyunu aslında, o gün ortaya koymuştu. Ancak, aynı noktaya gelmek için 5 sene geçecekti.

Haziran 2010 ayı içerisinde “Balyoz” davasına ilişkin tahliyeler devam etti. “Balyoz davasından tutuklu olan kalmamıştı.

23 Temmuz 2010 tarihinde, savcılar bu seferde “Balyoz” davasındaki 102 kişi hakkında yakalama kararı çıkardılar. Karar, yasal olarak yanlış idi.

O anda İstanbul’da idim. O sırada İstanbul’da bulunan Cumhurbaşkanı ile görüşüp, bu kararın uygulanmasının mümkün olmayacağını ifade ettim.

Bu karar uygulanamadı. İtiraz üzerine, İlgili Mahkeme de bu kararı 6 Ağustos 2010’da yani Askeri Şura Toplantısı bittikten sonra iptal etti.

“Balyoz” davası da sıkışmıştı. Yine, bir çözüm aradılar ve 6 Aralık 2010’da Gölcük, Donanma Komutanlığı’nda savcılar arama yaptılar. Bu aramada, yalnız “Balyoz” davası için değil, “Ergenekon” gibi davalar içinde önem taşıyan meşhur 5 No’lu Harddisk gibi. Poyrazköy davasına bakan mahkemenin görevlendirdiği bilirkişiler 5 No’lu Harddiskin manipüle edildiğini açıkça ortaya koydular.

Elbette, “**Balyoz**” davası TSK’ne vurulan en büyük darbedir. Bu darbe ile pek çok değerli Türk Silahlı Kuvvetleri personelinin, TSK’nden ilişkisi kesilmiştir.

Tarih, bu davayı bir ülkenin, kendi ordusuna yapabileceği en büyük ihanet olarak yazacaktır. Bundan, hiç şüphem yok.

Yeniden yargılanma neticesinde, 7 arkadaşım dışında herkes bu davadan beraat etti. O arkadaşlarımda da beraat edeceğine yürekten inanıyorum.

-30 Ağustos 2010’da emekli oldum. Herhalde, benimle hesaplaşmak için emekli olmamı belediler. Suçlama içinde “İnternet Andıcı”nı seçtiler.

İnternet Andıcı internet sitelerini konu alan, metin kısmı iki sayfadan ibaret tamamlanmış bir karargâh çalışmasıdır. Andıcın içinde suç unsuru teşkil edecek bir husus kesinlikle yoktur.

Ama Ergenekon Savcıları ve hâkimleri için bu önemli değildir.

Onlar, bu andıç vasıtasıyla, kara propaganda ve dezenformasyon faaliyetlerinin icra ve organize edildiğini ileri sürerken, o anda ve ilerde Genelkurmay Başkanlığı’nda bu amaçla kulla-

nılabilecek hiçbir internet sitesi olmadığını görmeyecek kadar vicdansız ve üzerlerine cüppe giydirilmiş zavallılardır.

İnternet Andıcı ile bana ulaşmak için, karargâhımdaki personeli de tutuklayıp, ceza evine koymaktan çekinmeyecek kadar gözü dönmüş, böyle bir mahkemede savunma yapmayı uygun görmedim. 7 Haziran 2013 günü, Mahkeme de yaptığım genel değerlendirmemi, şu sözleşim ile bitirmiştım:

“Eğer İnternet Andıcı adlı sanal davanın asıl amacı ki ben öyle olduğunu düşünüyorum- Genelkurmay Başkanlığı Karargahı’nda benim komutam altında çalışan ve sadece yasal bir belge olan İnternet Andıcı üzerinde parafeleri bulunan sivil memurundan orgeneraline kadar tüm personelin üzerlerine basarak Genelkurmay Başkanı’na yani bana ulaşmak ise, bu silah arkadaşlarımı bırakınız gitsinler.

Ne yapacaksanız bana yapınız.

Buradayım. Dimdik ayaktayım.”

SONUÇ OLARAK ŞUNLARI İFADE ETMEK İSTİYORUM:

Tarih ilerisini göremeyenler için acımasızdır.

Osmanlı Kürtlerinin 20. Yüzyılın başında, kendi iradeleri dışında, büyük devletlerin uyguladığı Ortadoğu politikası neticesinde; üç devlet arasında, yani Türkiye, Irak ve Suriye olarak bölünmesi Türkiye açısından, bir iç ve dış güvensizlik ortamı yaratmıştır.

Bugün oynanan oyunun baş aktörleri değişmiş olabilir, ancak oynanan oyun değişmemiştir.

Irak’ın Kuzeyinde bağımsız bir Kürt devletinin kuruluşu, sadece zaman meselesidir. PKK, belki de beklemediği bir şekilde, Suriye’nin kuzeyinde kendi topraklarına sahip olma ışığını görmüştür.

Türkiye’deki etnik Kürt milliyetçileri ise, temelde iki ayrı millet olma iddiasını savunmaktadır. Bu ayrılıkçı bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın sonu; bağımsızlıktır.

Bu gelişmeler karşısında Türkiye bölgesinde güçlü olmalıdır. Bunun için yapılacak ilk iş; Türk Ordusu’nun kırılan gurur ve onurunun tamir edilmesidir. Bunun gerçekleşmesi aynı zamanda Türk Milletinin adalete karşı duyduğu güveni de tazeleyecektir.

Bir Genelkurmay Başkanı’nın Özel Yetkili Savcılar ve hâkimlerin yaptığı gibi, suçlanması, hiçbir zaman kişisel suçlama olarak kabul edilemez. Bu suçlama, gerçekte onun şahsı üzerinden Türk Silahlı Kuvvetleri’ne yöneltilen ağır bir suçlamadır. Amaç; Türk Ordusunun gurur ve onurunun kırılmasıdır.

Onlar tarafından suçlanan, Genelkurmay Başkanı ne yapmıştır?

Sadece; Atatürk’ün bir subayı olarak, O’nun “Hayat demek mücadele demektir. Hayatta başarı kazanmak, mutlaka mücadelede başarı kazanmaya bağlıdır” sözüne sadık kalarak, yalnız

görevde bulunduğu süreçte değil, hayatının son dakikasına kadar mücadeleye devam etmiştir ve etmektedir.

Eski itibarına kavuşan Türk Ordusunun başaramayacağı hiçbir şey yoktur.

Çünkü bu Ordunun mayası sağlamdır.

Çünkü bu Ordu, Mustafa Kemal Atatürk'ün Ordusudur.

Bu Ordu, Atatürk'ün dediği gibi:

Zaferleri ve mazisi insanlık tarihi ile başlayan, her zaman zaferlerle beraber medeniyet nurlarını taşıyan kahraman Türk Ordusudur.

Ancak, geçtiğimiz dönemde Atatürk'ün Ordusuna ihanet edilmiştir.

İhanetin kimler tarafından planlandığını, uygulandığını ve desteklendiğini konuşmamın önceki bölümlerinde ortaya koydum.

George W.Bush yönetimi, TSK'ne karşı oynanan oyunu desteklemiştir.

Siyasi iktidar “Ne istediler de vermedik” ve “aldatıldık” ifadeleri ile Cemaate gerekli desteği verdiklerini, zaten kendi sözleriyle açıkça belirtmiştir.

Cemaat ise işlenen hukuk cinayetlerinin asli failidir. Bu cinayeti yargı ve emniyet içine yerleştirdikleri kadroları vasıtasıyla işlemiştir.

Siyasi iktidarlar, siyasi partilerdir. Başu bellidir, sonu bellidir. Ne olursa olsun partiler ile hukuk çerçevesinde kalarak mücadele edilebilir. Sonuçta, seçimler ile millet siyasi partilerden hesap sorar.

Ama Cemaat, başu bellidir ama sonu belli değildir. Görülmezdir.

Hele bu yapı Devleti ele geçirmeyi hedeflemiş ise, bu tehdidi görmezlikten gelemesiniz.

Hanefi Avcı, son kitabında “17 Aralık'ta başlayan operasyonun amacının yolsuzluğu ortaya çıkarmak değil darbe olduğunu, rakibini devirmeyi ve iktidarı ele geçirmeyi hedeflediğini, ortada evet bir yolsuzluğun da olabileceğini ancak, Cemaatin hiçbir zaman yolsuzluğu önlemek ve bu yönde görev alma gibi bir hedefinin olmadığını” yazmıştır.

Bu çerçevede, elbette Türkiye'nin karşı karşıya kaldığı en önemli ve en büyük sorunlardan birisi; Cemaatin illegal yapılanmasıdır.

Yalnız bu düşünceyi bazıları gibi ben ilk defa bugün dile getirmiyorum. Genelkurmay Başkanlığı dönemimde açıkça bu tehdide işaret ettiğim, herkesin malumudur.

Her şey, net olarak ortadadır.

Hala durumu anlamamakta ısrar edenlere, iki hukuk adamının sözlerini hatırlatmak isterim:

Yargıtay Birinci Başkanı; 1 Eylül 2015'de yaptığı konuşmada şunları söyledi:

“Son yıllarda, gündemin ön sıralarında yer alan davalarda temel kurallara aykırı şekilde yapılan adli işlemler Türk kamuoyunu ciddi şekilde meşgul etmiş ve uluslar arası alanda da bunun yansımaları olmuştur. Hukuka aykırı işlemlerin hedefi olan gazetecilerin, siyasetçilerin, hâkim ve savcılarının, bürokratların ve kritik noktalardaki Silahlı Kuvvetler mensupları ile emniyet görevlilerinin toplum ve devlet hayatı açısından taşıdıkları önem dikkate alınırca, söz konusu ihlallerin adalet sisteminin rutin işleyişinden kaynaklanan münferit hatalardan ayrı bir şekilde değerlendirilmesi gerekir.”

Yargıtay Birinci Başkanı; açık şekilde “kritik noktalardaki Silahlı Kuvvetler mensuplarının” hukuka aykırı işlemlerin hedefi olduklarını, bu kişilerin devlet hayatı açısından taşıdıkları önemin dikkate alınmasını ve yapılanın rutin işleyişinden kaynaklanan münferit hatalar olarak görülmemesine işaret etmektedir.

HSYK 2. Daire Başkanı 21 Eylül 2015 günü basına yansıyan konuşmasında ise şu noktaya temas etti:

“Yasa dışılığa, adalet ülküsü dışında hareket eden, hukuk zemininde kalmayan eylemlere göz yumulduğunda neler yaşandığını, yakın bir geçmişte, Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy, İzmir ve İstanbul Casusluk, Hanefi Avcı, İlhan Cihaner, Ahmet Şık, Nedim Şener soruşturma ve davalarında hep birlikte gördük, izledik ve ders aldık.”

HSYK 2. Daire Başkanı da, başta “Ergenekon” davası olmak üzere, bu davalarda yaşanan hukuksuzlukları gördüklerine ve buralardan ders çıkardıklarına değinmektedir.

Her şey bütün çıplaklığı ile ortadadır.

Adeta “düşman hukuku” uygulanarak suçlananlar, cezaevlerinde yıllarca tutulanlar, bugün Türk Milletinin gözünde suçsuzdurlar, çoktan beraat etmişlerdir.

Ya bu süreçte hayatını kaybedenler? Onları geriye getirebilecek bir güç var mıdır?

Ortada yapılacak iki şey kalmıştır:

Birincisi, bu süreçte zarar görenlerin “itibarlarının” geri verilmesi, böylelikle Türk Silahlı Kuvvetleri’nin kırılan onur ve gururunun tamir edilmesidir.

İkincisi ise, bu komploları planlayan, icra eden ve açıkça destekleyenlerin yargı önüne çıkartılarak, adil şekilde yargılanmasıdır.

Hala önümüzde zaman ve şans olduğunu düşünmekteyim.

Heyetinizin bu tarihi fırsatı en iyi şekilde kullanacağına ilişkin inancımı koruyorum.

DHA